

Kurkijokelainen

Kurkijokelaisen, hiitolaisen ja karjalaisen hengen vaalija ja ajankohtaisten kysymysten selvittäjä

×

Nro 9 • Perjantaina 13. toukokuuta 2011

62. VUOSIKERTA

Irtonumero 2 € (sis. alv 23 %)

Minun Hiitolani

Minun Hiitolani on vajaan viisivuotiaan pikkupojan Hiitola. Se on se näkymä, kun astun suurelta ikkunalliselta kuistilta ulkorapulle, rapulle, jota ei enää ole.

Minun Hiitolassani tältä rapulta avautuu eteeni vihreä, laakea pihamaa, joka laskeutuu pihan perällä jyrkästi alas runsasvetiseen laskuojaan. Kuulen vieläkin tuolta ojalta Oinas-pumpun lonksutuksen kun se nostaa omalla voimallaan vettä karjalle navettaan, enkä vielä-kään oikein ymmärrä, miten se on mahdollista.

Tältä rapulta myös kummas-telen maantielle katsoessani rinnakkain kulkevien, maantien ja radan takana ihmeen jyrkän, korkean ja sileän kallion seinämää. Tämä kallion pinta on mielessäni sileä kuin äidin poski, näen selkeästi sen vieressä nenän ja otsakulman. Vaan ei ole enää jyrkkää laskuojan rinnettä, on vain matala painauma pellossa, painauma, jonka entisiä, suuria rinteitä maantie laskeutuu ojan pohjalle.

Tätä tietä Siro - tamma alas-mennessä juoksee kärrien alta pois, kun isän kanssa viedään viljaa myllylle tai siemeneksi pellolle. Sileä kallio taas on metsittynyt kumpare, jonka rinteillä ovat kuuluisan Jaanin-kiven lohkarie.

Kun taas katson rapulta vasemmalle, navetalle päin, kuuluu minun Hiitolaani kaivon kansi, josta kohoaa harmaantunut rakennelma. Siinä on tuettu, pyöreä hirs käsikammen kanssa. Tästä riippuu ketjun varassa ämpäri varttuen käyttäjänsä. Tälle kaivonkannelle ei saa mennä, muuten Kaivoukko tempaa mukaansa kaivon. Kaivon kierränkin aina etäältä.

Taampana näyttää silmissäni hirmuisen suurelta navettarakennus, jonka valkeaksi kalkitut sementtiseinät hohtavat silmiä

Kotitalo navetan kulmalta katsottuna. – Henkilöistä en ole varma, tummahameinen muistuttaa Hilja-äitiäni, vaalea-asuinen on Manta-tätini, tyttö on tuntematon.

kirvellen kirkkaassa Karjalan auringossa. Navetan talonpuoleisessa päädyssä ovat ajoraput, joita pitkin hevoskärrillä viedään suuria heinäkuormia navetan vintille. Pelottaa, kun saan joskus olla kyydissä. Tämän navetan betoniseinän rauniot ovat ainoat rakennelmat, jotka ovat jäljellä Minun Hiitolastani.

Ajorappujen lähellä on aittarakennus ja taaempana pellolla riihi. Navetta on vinkkelissä taloon nähden ja sen takana virtaa puro laskien vetensä laskuojaan. Puro on savinen ja vähävetinen uoma pellossa. Minusta sen savessa on mukava litrustella suutarin tekemillä nahkasaappailla, mutta eiväthän ne saappaat siitä savesta irtoa. Niinpä savisin varpain apua pyytämään ja äiti-hän ne saappaat käy irrottamassa useamman kerran ja sanoo että Taivaan Isä pudottaa ison kiven päähän, jos vielä menen savikkoon. Menen, vaan ei ole kiveä pudonnut.

Miltä sitten näyttää se Minun Hiitolani, joka näkyy pihan perältä katsoessani tuvalle päin. Siinähan se seisoo komeana ja suoraryhtisenä, minun Hiitolani rakas kotitalo. Yllään harmaa pärekatto, punaisena ja pönäkkänä kuusiruutuisine ik-

kunoineen, valkoisin nurkin ja ikkunapielin. Kuistin vieressä harmaantuneet, leveät paritikkaat katolle.

Kuistilta mennessä iso eteinen, josta vasemmalle ovi ukkini veljen, vanhapoika Antti - sedän kamariin, jonne ei kukaan saa mennä. Huone on täynnä ihmeellisyyksiä, jopa vähän pelottavakin. Olen tärkeä, kun Antti-setä joskus vie minut huoneeseensa ja esittelee minulle aarteitaan, esimerkiksi seinissä olevissa kymmenissä nauloissa olevaa hattukokoelmaansa. Antti-setä on vähän kummallinen.

Eteisestä oikealle menevä ovi johtaa tilavaan keittiöön, jossa touhuvat äitini lisäksi Manta-täti ja Mamma. Keittiön takana on Ukin ja Mamman huone.

Keskeltä eteistä suoraan menee ovi isoon tupaan. Oven vastakkaisella seinällä on pitkä pöytä pitkin penkkeineen. Ison perheen kanssa siinä ruokailevat myös vieraat työntekijät ja vieraista vankilasta työkomennuksella olevat sotavangit.

Erään kerran ruokailun yhteydessä siirryn vaivihkaa parhaan kaverini, vanki-Alen korvaan kuiskuttelemaan: ” Ethä

sie Ale enää oo ryssä, ethä?” On suuri pettymys, kun Ale sanoo yhä olevansa.

Tuvan molemmista päistä ovat ovet vielä Emil-sedän perheen ja meidän kamareihimme. Tuvan perällä katossa on narukeinu, jossa sisareni Raijan kanssa nahistelemme keinuvooroista.

Erityisesti minun Hiitolaani kuuluvat kaverini Ale ja toinen kaverini, Taru-koira. Tärkeää on talvinen polttopuiden hakumatka hevosella lähimetsästä, me kolmistaan, Ale, Taru ja minä. Minulla on niin Miehinen olo ja puupyssy vartioimista varten. Taru on minun henkivartijani.

Jos joskus, ja useinkin, olen hävinnyt riihen takaiseen, mielenkiintoiseen maailmaan tutustumaan, niin Tarun kutsuminen ja sen vastahaukahdus paljastaa aina olinpaikkamme.

Tällainen on Minun Hiitolani, Hiitolani, jota eivät kotiseutukäynnit ole muuksi muuttaneet. Tulevana kesänä käyn vielä katsastamassa monien tutujen puitten, pensaitten, kivien, peltojen ja ojien paikat, jotka kuuluvat myös kotitantereelta näkyvään Minun Hiitolaani.

Keijo Huuhka

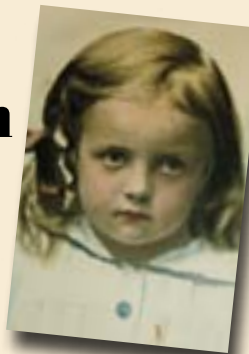
Tässä lehdessä

Moni on kerännyt, mutta kuka on säästänyt?

Tulitikkuausien etiketit kertovat omaa historiaansa toimineista yrityksistä, tapatumista ja aikansa elämästä. Lapualainen Väinö Huolman löysi poikasena keräämänsä etiketit isänsä jäämistöstä. Mukana oli myös Kurkijokeen liittyviä etikettejä. **Tutustu lisää sivullas. 6**

Koimäen tytön elämäntarina

nostaa esiin monia mielenkiintoisia kysymyksiä. Hannu Makkonen on etsinyt vastauksia äitinsä elämän tarinaan niitä aina löytämättä. Äidin elämä kulki Kurkijoelta Pohjois-Savoon, mutta kaikki palaset eivät vielä ole löytäneet paikkaansa.s. 10

Kurkijoen 65. Pitäjäjuhlat lähestyvät

Olethan laittanut kalenteriisi päivämäärät 13.-14.8.2011.

Silloin kokoontumme tuttuun paikkaan Loimaan Yhteiskoululle tapaamaan tuttuja, osallistumaan laadukkaaseen ohjelmaan ja kokemaan kurkijokelais-karjalaista tunnelmaa.

Juhlita enemmän tulevissa lehdissä.

TOIMITUS ON SULJETTUNA torstaina 19.5. Kurkijoen lukijamatkan vuoksi.

Toimitus on avoinna tiistaisin ja torstaisin klo 9-14, paitsi suljettuna torstaina 19.5.

Seuraavat lehdet ilmestyvät 27.5., 10.6. ja 1.7.

Navetan raunioilla Väinö-isäni 1990-luvun alussa. Se oli ainoa matka, jolla isäni oli mukana.

Kirjoittaja on 72 vuotias, Hiitolan Vaavojalta kotoisin oleva mies, joka on tehnyt yli 30-vuotisen rupeaman erilaisia luottamustoimia Hiisi/Hiitola-Säätiössä, suurimman osan Säätiön valtuuskunnassa ja siinä puheenjohtajana.

Kirjoituksensa synnystä hän kertoo -Tämä vain pieni esittely. Tässä eräänä päivänä istahdin tietokoneen ääreen ja mistä lieene tullut mieleeni kysymys, millainen on todellisuudessa minun Hiitolani?

Hän haluaa innostaa muitakin miettimään ja kirjoittamaan - Ylipäätään minua kiinnostaisi lukea juuri tämän ikäisten, n. 5-7-vuotiaana evakkoon lähteneitten ajatuksia asiasta. Minkälainen muistikuva kenellekin on jäänyt omasta kotiseudustaan, vai onko minkäänlaista.

Lukeminen kantaa

Viime sunnuntaina onnitteltiin äitejä ja mummoja, muistettiin lauluin, ruusukimpuin, valkovuokoin. Näiden lisäksi moni päiväsankari sai avata rakkaudella käärityn paketin, jonka kätöksissä tuntui ehkä pehmeä, mutta saat-toipa piillä myös kovalta tuntuva esine. Kenties kirja?

Kirja on suosittu äitienpäivälahja, ja miksei olisi kun kirjavalikoimista löytyy jokaisen maun ja kaikenlaisen mielenkiinnon tyydyttävää luettavaa. On romantiikkaa, jännitystä, historiaa, runoutta, huumoria. On tietokirjoja vaikka mistä: leipomisesta, painonhallinnasta, puutarhan hoidosta, veneilystä, unien tulkinnasta tai vaikkapa vinkeistä parempaan jaksamiseen.

Muistamme televisiomainoksen, jossa Jörn Donner istui täyden, suunnattoman kokoisen kirjahyllyn edessä ja matalasointuisella äänellään vakuutti: ”Lukeminen kannattaa aina.” Kyllä kannattaakin. Lukemalla oppii, viisastuu, viihtyy, rauhoittuu ja virkistyy. Näkee maailman laajempaan, ihmisen ymmärrettävämpänä.

Toivottavasti joidenkin äitien ja mummojen lahjat olivat kirjekuoria. Toivottavasti niiden sisältämä yllätys oli Kurkijokelaisen vuosikerta niille, joille lehteä ei vielä tule. Vakituiset lukijamme, varsinkin jo yli 60 vuotta Kurkijokelaisen matkassa kulkeneet, tietävät että tämän lehden lukeminen paitsi kannattaa, myös kantaa.

Menetetyt Kurkijoen pitäjälehti on yhdistänyt, lohduttanut, auttanut kestämiään, kantanut uuden elämän ponnisteluissa. On helppoa käsittää kuinka tärkeää lehden jokaviikkoinen tulo alkuvuosina oli. Muutama sanomalehden sivu tuntui turvan saarekkeelta, niissä

kaikki oli tuttua ja läheistä.

Nyt on sopeuduttu ja sekoitettu, mutta lehden merkitys ei ole kadonnut. Siitä on tullut kulttuurinen aarre, jonka vuosikerrat sisältävät monivivahteista historiaa kuvineen kertomuksineen, muodostavat henkistä omaisuutta myös seuraaville sukupolville. Kurkijokelaisen tehtävä on tämän omaisuuden kartuttaminen.

Jossakin vaiheessa elämää jokaisen juuret heräävät janoamaan ja silloin on huikea tunne oivaltaa, miten paljon ammennettavaa Kurkijokelainen on tarjonnut ja yhä tarjoaa. Valokuvat, rajan taakse jääneen muistelu ja kotiseutumatkoihin kokemukset innostavat edelleen, mutta toisenlaisiakin aiheita olisi tervetullutta käsitellä.

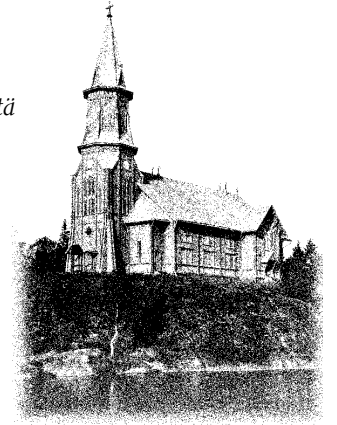
Minua ainakin kiinnostaisi lukea juttuja esim. evakolapsena ja evakkonuorena koetuista sattumuksista, sisäisistä tunteista, millä tavoin selvittiin, mitä hauskaa, surullista tai vaikeaa tapahtui? Kylällä, koulussa, tanssipaikoilla? Miten elämä meni nuoruusvuosien jälkeen, miten pärjailtiin? Lyhytkin tarina, oikeastaan mieluummin lyhyt kuin kovin pitkä, vaikkapa vain yksi sattumus, on arvokas. Kenenkään tarina ei ole liian tavallinen, varsinkaan evakon.

Kertokaa. Lukeminen kannattaa ja kantaa, kirjoittaminen myös.

Leena Virtanen
Kurkijokelaisen toimitusneuvoston jäsen

Hartaus sunnuntaille
15.5.2011
3. sunnuntai pääsiäisestä

Ilon valoa

Iloisuus on mukavaa. Tuntuu hyvältä katsella hymyileviä kasvoja ja nauraa sydämen kyllyydestä. Ilon täyttämä olemus säteilee ympärilleen valoa, jonka läheisyydessä on hyvä olla. Ilon kokeminen kuuluu elämän suuriin rikkauksiin.

Suosittuihin elämänohjeisiin kuuluu ajatus, että suurin ilo löytyy tavallisista asioista. Ilon tavoittelu jostakin sellaisesta, joka ei ole käsillä, voi tuottaa pettymyksen. Sen sijaan ilon voi kohdata arkisissa asioissa, jotka jo ovat ulottuvillamme ilman, että näemme suuremmin edes vaivaa niiden saamiseksi. Kyse on enemmänkin oivaltamisesta ja havahtumisesta sellaiseen, joka ei ole kaukana ja tavoittamattomissa. Ilon saaminen arjen pienistä, tavallisista ja yksinkertaisista asioista on sitä tärkeämpää, mitä suurempia uhkia ilon kokemiselle elämä tuo mukanaan.

Kristilliseen uskomme ilo on sisäänrakennettu. On meidän ihmisten vika, jos tulemme väärinänee sen pelkäsi ilottomuudeksi ja synkkyudeksi. Uskon ei ole tarkoitus merkitä ilotonta elämäntilanteita, päinvastoin. Usko näkee kaikkialla hyvän Jumalan kädenjäljen. Auringon säteet, lumen alta paljastuva maa, veden solina, rakkaan ihmisen läheisyys ja ateria, jonka saa nauttia, ovat osoituksia tavallisista arjen asioista, joiden tuomasta ilosta meidän on lupa nauttia.

Kristityn ilon perusta on siinä, että saa elää Jumalan läsnäolossa ja hänen rakkautensa kohteena. Ilo kumpuaa myös siitä tajusta, että kuolema on voitettu eikä se saa sanoa viimeistä sanaa. Jeesuksen ylösnousemus on todellisuutta, josta kristityt saavat ilonsa ja toivonsa myös silloin, kun joudutaan vaikeuksien keskelle. Eikä tässä kaikki. Me tiedämme, että Jeesus rukoi-lee puolestamme taivaallista Isäämme.

Ilo on lähelläme juuri nyt tavallisissa arkisissa asioissa. Vierelläme pysyy myös Jeesus Kristus, joka ylösnousseena Herrana lupaa meillekin ikuisen elämän.

Tapio Luoma

Tapio Luoma on Seinäjoen seurakunnan kirkkoherra.

Muista surussa Kurkijoki-adressilla
hintaa 8 €, saatavissa toimituksesta

Kuolleita

Rakas sisaremmi ja tätimme

Kerttu Maria FORSBACKA

* 30.6.1922 Kurkijoki
† 6.4.2011 Turku

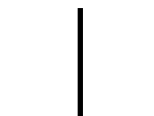
Kristus nousi kuolleista.
Totisesti nousi.

Kaivaten

Aune
Irja ja Sakari
Sisarien ja veljien lapset
perheineen

Siunaus toimitettu läheisten saattamana Pöytyän kirkossa.
Lämmin kiitos osanotosta.

Rakkaamme

Kerttu Annikki VARJUS

os. Kähkönen
* 20.7.1924 Hiitola
† 5.5.2011 kotona

Kaipauksella muistaen ja kaikesta kiittäen
Puoliso
Lapset
Lapsenlapset
Lastenlastenlapset
Sukulaiset ja ystävät

Tuli taivaan enkeli vuoteesi luo
ja kuiskasi sinulle hiljaa.
Lähde kanssani Taivaan Isän luo,
sinä olet jo kypsää viljaa.
Oli muuttosi tyyni ja rauhallinen,
kun lähdit luokse Jeesuksen.

Ystävällisenä kutsuna ilmoitamme, että rakkaamme siunataan Nakkilan siunauskappelissa 21.5.2011 klo 13.00, minä jälkeen muistotilaisuus seurakuntakodissa.

Kevät

Jäät lähtivät
saapui kevät
kevät lauluineen
kevät kukkineen.

Laineet loiskivat
kukat kukkivat
sataa vettä
se tuo kevättä.

Lämpö lumet sulatti
kevään kukat kasvatti.
Puut aukoo silmujaan
joka kevät uudestaan.

Hilkka Kaarina 12 v.

Kaipuu saa näkyä

KAIKKI KIVITYÖT

PALVELEMME

Ma - Pe 9 - 17

KIVICENTER

Palininkatu 2, Loimaa
Puh 0207 909 263

Kustantaja ja julkaisija: KURKIJOKI-SÄÄTIÖ
www.kurkijoki.fi

Toimitusneuvosto: Jaakko Taitonen (pj.), Raija Laaksonen,
Marjaliisa Laine, ja Leena Virtanen
Päätoimittaja: Helena Sulavuori
ja toimittajina kaikki Kurkijokelaisen ystävät

Toimitus: Koulukuja 7, 32200 Loimaa
Avoimna: Tiistaisin ja torstaisin klo 9–14
p. (02) 762 2551, 050-521 3336, toimitus@kurkijokelainen.inet.fi

Lakon tai muun ylivoimaisen esteen takia ilmestymättä jääneistä numeroista ei suoriteta korvausta. Toimitus pidättää oikeuden muokata ja lyhentää lähetettyjä aineistoja. Lehden vastuu ilmoituksen poisjäämisestä tai julkaisemisesta sattuneesta virheestä rajoittuu enimmillään ilmoituksesta maksetun hinnan palauttamiseen.

ILMOITUSHINNAT:

4-väri 70 senttiä/mm + alv 23 %
Mustavalk. 50 senttiä/mm + alv 23 %

Säännöllisistä ja jatkuvista ilmoituksista huomattava alennus. Väri-ilmoitukset sopimuksen mukaan. Puhelimitse annettuihin ilmoituksiin sattuneista virheistä lehti ei vastaa. Ilmoitusaineistojen jättöaika: keskiviikko klo 12 mennessä.

Lehti ilmestyy pääasiassa joka toinen perjantai. Painosmäärä 2000 kpl.

TILAUSHINNAT:

vuosi..... 39 euroa
6 kk..... 23 euroa
Pohjoismaat 44 euroa
Muualle 52 euroa
Tilinumero: LSOP 523900-4897

Y-tunnus 0204020-9
Sivunvalmistus:
Etusivupaja, Loimaa
Paino: Satakunnan
Painotuote Oy, Kokemäki
ISSN 0782-5668

Haapasen Hautaustoimisto

TÄYDELLINEN HAUTAUSPALVELU
Puh. 762 2700 ja 762 2857

Heimolinnankatu 16, 32200 Loimaa

Liikeajan jälkeen Reunanen puh. 762 2700
Matkap. 0500 531 814, 050 561 0547

Muistettavaa

Hiitola-Kurkijoki sukututkimuspiiri kokoontuu torstaina 19.5.11 klo 18.00 Karjalatalon Wärtsilä-salissa, Helsinki Käpylänselä 1. Suvun muistitieto talteen: haastatteluharjoitusta. Ovet ovat auki jo klo 15 lähtien. Kaikki ovat tervetulleita. Seuraava kokous

22.9. Lisätietoja Veikko Revolta
puh. 050-5606049, sp. veikko-repo@hotmail.com

Loimaan Seudun Karjalaseuran jäsenten väliset onkikilpailut pidetään sunnuntaina 29.5. klo 11-14 Maamieskoulun luona olevan matonpesupaikan rannassa. Ilmoittautumiset sihteerille 050-3628966.

Onks tietoo KYSYMYKSET?

1. Milloin Eduskunta vahvisti lailla sinivalkeisen lipun Suomen lipuksi?
2. Missä sijaitsee Pyhä-Häkin kansallispuisto?
3. Missä maassa on joki nimeltä Po?
4. Missä sijaitsee yli 200-vuotias Pyhän Marian kirkko?
5. Missä kaupungeissa on Minna Canthin katu?
6. Missä järjestetään Eukonkannon kisat?
7. Missä kaupungissa sijaitsee maailman suurin kello?
8. Mikä on Itämeren yleisin kalalaji nykyisin?
9. Kuka suurmiehemme syntyi Paikkarin torpassa Sammatissa?
10. Minä vuonna Kojjärven suojelijat estivät järven kuivatuksen?

13.5. Hän virvoittaa minun sieluni, hän ohjaa minua oikeaa tietä nimensä kunnian tähden. Ps. 23:3

14.5. Sinun hyvytesi ja rakkautesi ympäröi minut kaikkina elämäni päivinä. Ps. 23:6

15.5. Jeesus rukoili ja sanoi: ”Minä olen ilmoittanut heille sanasi, ja he ovat saaneet osakseen maailman vihan, koska eivät kuulu maailmaan, niin kuin en minäkään kuulu.” Joh. 17:14
Virsi 623:3 Taivaaseen jo kehottaa meitä Herra sanallansa, taivasta se heijastaa valollansa, rauhallansa. Sinne, sinne taivaaseen tahdon iloon iäiseen.

16.5. Kohota Jumalalle riemuhoito, maa, riemuitkaa, maan asukkaat! Ps. 66:1

17.5. Vaikka vuoret järkkäisivät ja kukkulat horjuisivat, minun rakkauteni sinuun ei järky eikä minun rauhanliittoni horju, sanoo Herra, sinun armahtajasi. Jes. 54:10

18.5. Vaikka ulkonainen ihmisemme murtuukin, niin sisäinen ihmisemme uudistuu päivä päivältä. 2 Kor. 4:16

19.5. Tekin tunnette nyt tuskaa, mutta minä näen teidät vielä uudelleen, ja silloin teidän sydämenne täyttää ilo, jota ei kukaan voi teiltä riistää. Joh. 16:22

20.5. Jotka kyynelin kylvät, ne riemuitten korjaavat. Jotka itkien menevät kylvämään vakkaansa kantaen, ne riemuitten palaavat kotiin lyhteet sylissään. Ps. 126:5-6

21.5. Koettelemuksissa teidän uskonne todetaan aidoksi, ja siitä koituu Jeesuksen Kristuksen ilmestyessä ylistystä, kirkkautta ja kunniaa. 1 Piet. 1:7

22.5. Jeesus rukoili ja sanoi: ”Minä olen ilmoittanut sinun nimesi niille ihmisille, jotka valitsit maailmasta ja annoit minulle. He olivat sinun, ja sinä uskoit heidät minulle.” Joh. 17:6

Virsi 409:3 Kun kristityn on nimi mulla, tee siksi minut todella, suo sanan tekijäksi tulla, myös nuhteitasi totella, seurassa ystäväsi sinulle elää, Herrani.

23.5. Laulakaa Herralle uusi laulu! Hän on tehnyt ihmeellisiä tekoja. Hänen oikea kätensä, hänen pyhä voimansa on tuonut voiton. Ps. 98:1

24.5. Vanhurskauden hedelmänä on oleva rauha. Sii-tä kasvaa levollinen luotamus, turvallisuus, joka kestää iäti. Jes. 32:17

25.5. Jos Kristus on teissä, teidän ruumiinne tosin on kuollut synnin vuoksi, mutta Henki luo elämää, koska teidät on tehty vanhurskaiksi. Room. 8:10

26.5. Minä annan teille uuden käskyn: rakastakaa toisianne! Niin kuin minä olen rakastanut teitä, rakastakaa tekin toinen toistanne. Joh. 13:34

Muistojen aarrearkku

Mummon valokuvalipas oli lapsuuteni aarrearkku. Joka kerta mummolassa käydessäni se oli avattava ja kuvat katsottava mummon kanssa. Sillä parasta kuvissa olivat tarinat, joita mummo kertoi. Kaikki isoisoiset eivät jääneet pienelle tytölle mieleen, mutta vanhojen kuvien lumo jäi.

Samanlainen aarre on Kurkijoki –museon kassakaapissa ja monen kurkijokelaisen kotona. Marja-Liisa Laine (Kurkijokelainen 7/2011) ja Mauri Rastas (Kurkijokelainen 8/2011) kirjoittivat tärkeää asiaa vanhojen kuvien säilyttämisestä. He ottivat asian esiin juuri sopivasti nyt, kun Kurkijoki –museo on saanut projektirahoitusta kuvien luetteloinnista ja di-

gitoimista varten. Perinne eläväksi –projektin tarkoituksena on kerätä, tallentaa ja saada mahdollisimman hyvin esille näyttelyihin, Kurkijokelaiseen ja säätöön internet –sivuille kokoelmi-

en helmiä. Siksi toivonkin, että nyt mahdollisimman monet lahjoittaisivat kuviaan Kurkijoki –museolle ja kertoisivat kuviin liittyviä tarinoita. Vanha kuva on jo sinällään arvokas, mutta korvaamattomaksi sen tekee, jos tiedetään keitä tai mitä kuvassa on, missä se on otettu ja milloin. Jos vielä kuvaajan nimi muistuu mieleen, sekin tieto on hyvä saada talteen. Kaikki tieto, mitä kuvasta tiedetään, on hyvä kirjoittaa paperille muistiin ja lähettää lahjoitettavien kuvien

mukana.

Jos lahjoitatte kuvia, alkää tehkö merkintöjä kuvien taakse. Korkeintaan kuvan taustapuolelle voi varovasti kirjoittaa lyijykynällä kuvan numeron. Muut tiedot voi laittaa erilliselle paperille selkeästi kustakin kuvasta. Jos kuvat ovat irrallaan, alkää liimatko niitä mitenkään paperille tai pahville. Vanhoissa albumeissa olevia kuvia ei kannata repiä irti, sillä kuvat voivat vahingoittua. Jos suinkin voitte, lahjoittakaa koko albumi tari-

noineen. Jos lähetätte kuvia postissa, pakatkaa ne niin, etteivät kuvat pääse taipumaan tai kostumaan. Jokaisesta lahjoituksesta tehdään lisäksi lahjoituskirja, joita saa museolta tai jatkossa säätöön nettisivuilta.

Museossa kuvat digitoidaan, ne saavat oman museotunnuksensa ja kuvat kiinnitetään happovapaalle pahville. Kaikki kuvaan liittyvät tiedot kirjataan museon kuvaluetteloon, niin että ne säilyvät. Samalla tavalla toimitaan myös museolle jo lahjoitettujen kuvien kanssa. Jos siis teillä on tietoja tapahtumissa tai Kurkijokelaisessa esillä olevista kuvista, kertokaa vain ne rohkeasti, sillä nekin tiedot tarvitaan ja talletetaan. Näin valokuva-arteet tarjotaan säilyvät myös tuleville sukupolville.

Niina Lehmusjärvi

Perinne eläväksi –hankkeen projektipäällikkö

Kulttuurien kohtaamisia Turun kesäjuhlilla

Karjalaiset kesäjuhlat vietetään 17.-19.6.2011 Turussa, Euroopan kulttuuripääkaupungissa. Juhlavalmistelut ovat loppusuoralla ja kulttuuripääkaupunkia kannattaa lähteä katsomaan kauempaakin. Luvassa on yhteistä ilonpitoa kulttuurien kohdatessa.

Kulttuurit kohtaavat Euroopan kulttuuripääkaupungissa Turussa 17.-19.6.2011. Euroopan katseet kääntyvät tänä vuonna kohti pohjoista Itämeren. Me karjalaiset voimme osana Turun juhluvuotta tuoda kesäjuhlillamme ainutlaatuisella tavalla esiin karjalaisuuden tuhatvuotista merkitystä

maamme ja Itämeren alueen kulttuurin kehitykselle.

Karjalaisten kesäjuhlien ohjelmassa näitä kulttuurien kohtaamisia on monenlaisia: Kesäjuhlaseminaarissa käsitellään Itämeren historiallisten kaupunkien yhteyksiä, kuorokavalkadin lauluvalinnoissa haetaan itämerellisiä lauluvaikutteita, karjalaiset ja varsinaissuomalaiset tapaavat juhlapaikoilla, perinteinen ja uusi rokahtavampi karjalaisuus kohtaavat Linnateatterin Karjalaisessa klubi-illassa. Myös nuorten- ja lastenohjelmassa mennyt aika ja karjalaisuuden tulevaisuus paikkaavat kättä.

Karjalaisuutta ja eurooppalaisuutta

Karjalaisuus muuttuu ajan kuluessa, siksi Turun kesäjuhlilla kokeillaan uutta – mutta kunnioitetaan perinteitä. Avajais- ja päiväjuhla ovat paikoillaan ja tanssit tietenkin järjestetään. Uutuutena Karjalaisen klubin lisäksi mainittakoon, että esimerkiksi Karjalan maratonille ovat tervetulleita Turussa myös nuoremmat.

Kesäjuhlamme antavat iloisen ja arvokkaan lisän Turun juhluvuodelle, karjalaisuus on elävä ja elimellinen osa suomalaista kulttuuria. Se on Euroopan kulttuuripääkaupungissa

ajankohtaisempaa kuin koskaan! Annetaan laulun soida, lippujen liehua, naurun raikua ja kulttuurien kohdata. Tervetuloa Turkuun!

Mika Akkanen

juhlatoimikunnan puheenjohtaja
Varsinais-Suomen karjalaisseurojen piiri

60 VUOTTA SITTEN... Kurkijokelainen

Aikamme kysymyksiä KEVÄÄN TULO

Runsaslumisen talven häviäminen tapahtui nopeasti. Eräiden jokien alajuoksulla olleita tulvia lukuunottamatta paksujen hankien suuri vesipitoisuus haihtui kädenkäänteessä ilmaan. Pellot ovat vain tavallisen kevään tapaan ”märkiä”. Kylmät ilmat nyt toukokuulla ovat ainakin täällä allepainetun asuinseudulla haittana. Yöpakkaset aina 6-7- asteeseen uhkaavat hyvin säilynyttä apilaa ja heikkoja rukiin laihoja, joita myöskin tänäkin keväänä on. Kaikissa tapauksissa

suuri kevään ja elämän ihme on luonnossa taas nähtävänä. Kaikkivaltias ilmojen kaitsija antaa meille talven jälkeen kevään ja kesän. Todistaen suuren elämän mysteerian olemassaolon, jonka alkuperä ja yksityiskohtainen olemus ja voima on ihmisjärjelle ja tiedoille tuntematon. Niin, ehkäpä se näin onkin parempi.

Pellon-Pekko

*Kurkijokelainen
N:o 18 – 1951, lauantaina
toukokuun 12. p:nä*

Muistathan tehdä muuttaessasi osoitteenmuutoksen Kurkijokelaiselle?

Lehti ei saa uusia osoitteita tietoonsa automaattisesti. Postista saa ”Osoite muuttuu” -kortteja, jotka kulkevat ilmaiseksi.

Kurkijokelainen, Koulukuja 7, 32200 LOIMAA
puh. (02) 762 2551 tai 050-521 3336
toimitus@kurkijokelainen.inet.fi

Nimi-päivät

Toukokuu
viikko 19

13 pe Kukka, Floora
14 la Tuula
15 su Kaatuneitten
muistopäivä, Sofia,
Sonja, Sohvi

viikko 20

16 ma Ester, Essi, Esteri
17 ti Maila, Mailis, Maili,
Maisa, Rebekka
18 ke Erkki, Eero, Eerik,
Eerika, Erkka, Eerikki
19 to Emilia, Emma,
Emmi, Milla, Milja,
Milka, Mila, Amalia
20 pe Lilja, Karoliina, Lilli
21 la Kosti, Konsta,
Konstantin
22 su Hemminki, Hemmo

viikko 21

23 ma Lyydia, Lyyli
24 ti Tuukka, Touko
25 ke Urpo
26 to Minna, Vilma,
Vilhelmiina, Miina,
Mimmi

Uupuja

Voi, ummukka, unukka uu-uu johan pittää uuvuttaa. Ensinkää en oo leikkint utalaa mikäs se täs nii uuvuttaa.

En jaksa ies nauraa reppii nii oon mie raukka kippii. Vointinsa mukkaa pitäs liikkuu eikä vaa uvahtaa kiikkuu.

Koha mie täst selkiin kaik joutuin tähä sipasen. Vässyyhä se västäräkkiki miksen mie polone uupus.
Anna

Pieni korjaus

Kurkijokelainen numero 8 kuvassa perheauto on virhe, auton rakentaja Antti Raho on kuvan keskellä kuten kirjoitinkin. Nuorimies Jari Lilja on porilainen.

Toivottavasti tapaamonta kurkijokelaista Karjalaisten kesäjuhlilla.
Terveisin
Urpo Heinonen

Kruununori Villi – kantakirjanumero 302

Kaksi vuotta sitten kirjoitin Kurkijokelaiseen kirjoituksen *Villin Valtista sata vuotta*. Nyt täydennän tuota kirjoitusta äskettäin saamillani tiedoilla, jotka innostivat minua jatkamaan kirjoittamista Villin Valtin isästä ori Villistä.

Suomenhevosen määrätietoinen tuloksiin perustuva jalostus nähtiin tarpeellisena käyttöominaisuuksien kehittämisessä. Fabritius aloitti oman kantakirjan Turussa vuonna 1894. Suomen senaatin päätöksellä hevosjalostusliittoja perustettiin vuodesta 1905 alkaen. Toiminta alkoi aktiivisimmin Itä-Karjalassa.

Tsaarin asetuksella Suomi sai perustaa kantakirjan suomenhevosille. Kantakirjaus alkoi vuonna 1907. Näin päästiin eroon epämääräisestä ja villistä jalostuksesta tavoitteelliseen ja laadukkaaseen jalostukseen. Kantakirjaan hyväksyttiin ne sukuselvät hevoset, jotka läpäisivät veto-, kävely- ja juoksukokeen. Tämä kuorman kanssa toteutettu juoksukoe selvitti soveltuvuuden muun muassa kestiekievarikäyttöön. Kantakirjauksen ulkopuolelle jäivät rakenne- ja luonnevikaiset hevoset sekä ne jotka eivät selvinneet edellä mainituista kokeista.

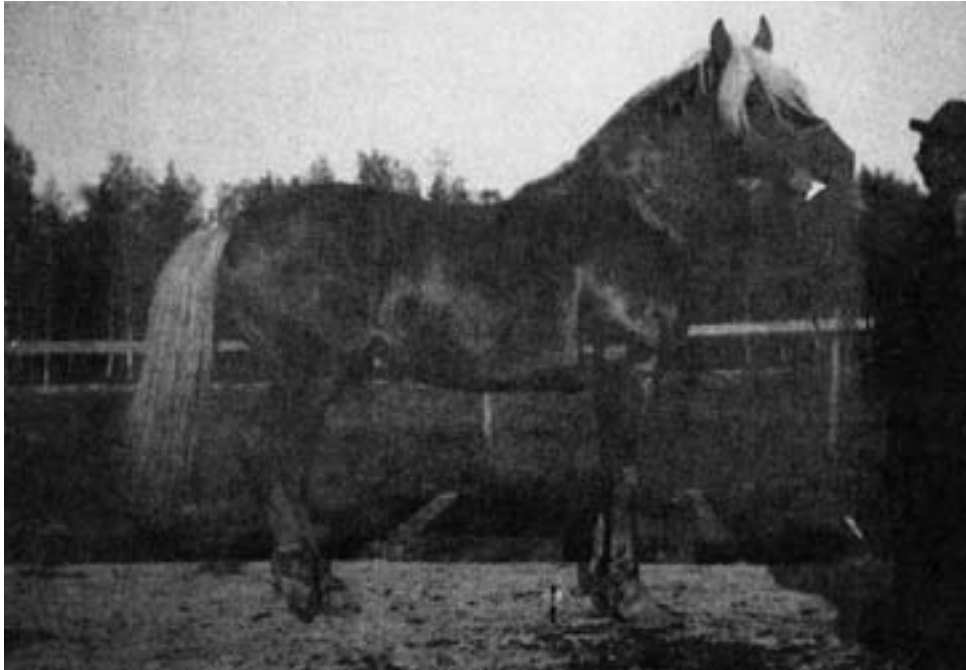
Kruununravikilpailut ajettiin vuosittain. Valtio

maksoi korotetut palkinnot ja parhaat hevoset yleensä valittiin kruununoreiksi.

Ukkoni isä, toisin sanoen isoisäni isä, Knut Albert Eklund oli lähtöisin vaatimattomista oloista Tammi-saaren seudulta. Käytyään koulunsa hän sai töitä Kurkijoelta inspektorina eli tilanhoitajana. Myöhemmin hän osti Kaunela nimisen maatilan Kurkijoen Rumunsuolta. Oltuaan innokas yhteisten asioiden hoitajana sai hän myöhemmällä iällä herastuomarin arvonimen.

Kruununori oli valtion omistuksessa ja yksityisten hallinnassa kunnes siltä syntyi 80 varsaa, jonka jälkeen hoitaja sai oriin omakseen. Kruununori Villi oli ollut Itä- ja Etelä-Karjalan alueella siitosoriina. Pekka Tirri kerallaan Matti Valtonen toivat sen ukkoni isän kotiin Kaunelaan.

Tirri oli tuonut orin Kurkijoen seudulle Itä-Karjalasta, missä kruununoriin pesti oli tullut täyteen. Saatuaan tietää hyvästä oriista ukkoni isä hankki sen Tirriltä. Ori aiheutti talliin tullessaan muissa hevosissa hälinää, hirnuntaa ja seinään potkimista. Ukkoni Thor Arthur tokaisi tuhtuneena isälleen ”minkä takkei piti tämä oriin karmu tuuva sotkemmaan koko talli” johon isänsä ruotsia sortaen ”anna oriille kakraa, kyllä siitä hyv-

1894 syntynyt Villi kuoli 1912 aivohalvaukseen.

vän kaverin saat”.

Vuonna 1894 syntynyt ori Villi oli vuoden kirjaimattomana Kaunelassa. Viipurin näyttelyssä 30.5.1908 Villi kantakirjanumerolla 302 sai valtion kolmannen palkinnon maininnoin Hyvä

tyyppi, luonne, liikkeet. Villin isä Jymy myytiin Suomesta Pietariin 1900-luvun alussa. Villi kuoli vuonna 1912 Kaunelassa.

Maamme kartanoihin oli tuotu raskaita työhevosrojuja muun muassa arden-

nereita peltotöihin ja vauhehevosiksi. Metsätoissa ne kuitenkin olivat kömpelöitä. Niistä takäläisiin hevoskantoihin tuli järeyttä mutta ei välttämättä nopeutta ja ne käyttivät enemmän rehua.

Kurkijoen rovasti Olsson oli innokas hevosmies. Hänen oriinsa Hyvä vaikutti pitkään Kurkijoella ja sen jälkeläiset olivat raskaampia rakenteeltaan. Ori Hyvää ja sen jälkeläisiä oli käytetty ahtaaseen linjalostukseen. Toisaalta suomenhevosen taustalla on perimää venäläisten upseerien orloveista ja arabialaisista sekä puoliverisistä mikä on keventänyt suomenhevosta.

Villin jälkeläisissä oli enemmän hajontaa ja se palkittiin yleensä kolmannella palkinnolla. Näyttelyissä parhaiten palkittuja olivat yksilöt joilla oli perintötekijöitä kummaltakin orilta totesi Kurkijoen eläinlääkäri Gummerus, joka oli arvostelijana hevosnäyttelyissä. Myöhemmissä näyttelyissä olivat parhaiten palkittuja ne hevoset, joissa oli perimää kummastakin oriista.

Villin suku oli erilainen. Villin suosio siitosoriina johtui puhtaasti siitä, että jälkeläiset olivat kevyempiä, vahvoja työhevosia sekä myös jonkin verran juoksijoita. Villin jälkeläisistä kantakirjaan tuli seitsemän oritta ja 56 tammaa. Jälkeläistä mainittakoon Villin Valtti 934, joka vaikutti koko ikänsä Kaunelan mäellä ja palkittiin toisella palkinnolla Viipurin ori-näyttelyssä sekä Polle 513 Ruokolahden seudulla sekä Alku 741 Valtimolla.

Käydessään Lopotissa Ukkoni vei silmäteränsä, liinakko-ori Villin asiointinsa ajaksi tuttavansa talliin, koska siellä hevosia ei häiritetty eikä niille tehty ilkivaltaa kuten joskus puomissa seisoville hevosille, samalla valjaat säilyivät kotimatkaa varten kunnossa. Kuulemani mukaan: ”Riiureissu Lopottiin, väärin tyttöin takkii suuttuneet Lopotin pojat olivat sallaa katkaissheet hevoselta rahkeet miltei poikki ja meijerin mäessä rahkeet sit katkes. Rekinee päivinee kaatuit ojjaan ja hevonen siitä pillastu ja täyttä neliä kottii Ihojärvelle. Kyllä sillä kertaa tyttaret mielestä jäit. Taisiit pilantekijät olla täst hyvillää.”

Nuorena alkanut kiinnostus suomenhevoseen ja hevoskasvatukseen on jatkunut kohdallani tähän päivään asti, ja jatkuu edelleen. Omien kasvattien seuraamisessa on oma viehätyksensä. Nähtäväksi jää miten suomenhevonen selviää tulevaisuudessa, erityisesti miten nuoret saadaan jatkamaan suomenhevosen kasvatusta.

Antti Eklund

Lähteet:

Suomen Hippos ry
Matti Puonti
Pertti Hartikka
Wikipedia

Siitokseen käyttäminen.

Vuosi	Antajan nimi	Tuotettu luku	Tuotettu prosentti	Kasvat- tajan nimi
1908	Kurkijoki	50	25	29
1909	"	95	44	23
1910	"	57	15	17
1911	"	78	19	27
1912	"	50	14	12

Villin jälkeläisten lukumäärä on mittava. Jälkeläisistä on kirjattu kantakirjaan 7 oritta ja 56 tammaa.

Matti – hevospies

Matti oli jo iäkäs, toispuoleisen halvauksen sairastanut, mutta entisen leikkisyytensä säilyttänyt ukko. Olimme Martin kanssa poikenneet eräänä kauniina syyspäivänä Mattia tervehtimään. Oli ruoka-aika ja Matin emäntä oli kattanut meillekin lautaset pirtin pöydälle. Siinä aterioidessa puheltiin ”kaikenmaaliman” asioita. Muisteltiin vanhoja ”hyviä aikoja” ja manailtiin nyky-nuorisoin tapoja kaikenlaisine ”kotkotuksineen”.

Kun oli syöty ja istuttu edelleen pöydän ääressä, kuultiin Matin mutisevan itseksensä: ”Söivät koko lautasellisen ja joivat piimääkin, eikä maksusta ole puhuttu yhtikäs mitään”. Matti ja minä tunsimme Matin kujeet, emmekä ol-

leet kuulevinamme hänen mutinoitaan.

Sitten Matti kertoi orivarsastaan ja teimme lähtöä sitä katsomaan. Niin Matti kaivoi lompsan taskustaan ja kysyi: ”Mitäs se ruokavero maksoikaan?”

”Oiskos se 25 pennii liija paljo kahelta nuinkin suurelt miehelt?” Martti otti markan ja sanoi ”Nyt sattukin sellaiset miehet, jotka ei edes kuljeta markkaa pienempää rahaa mukanaan, että olkoon koko markka”. Ja laittoi markan pöydän kulmalle.

”No, olkoo nyt tää kerta ilmane, ku oletta nui siivola syöniet ja viel emäntääki kiitelliet”, sanoi Matti naurun kure silmäkulmassa. En muista miten sen markan kävi, sillä lähdettiin

miehissä ulos sitä orivarsaa katsomaan.

Varsalle sokeria

Kesän sato oli korjattu jo talteen ja tammahevonon näykki vapaana pihamaalla ruohoa. Keväällinen varsa juoksenteli pihalla sinne tänne. Kun varsa huomasi keppinsä kera tulevan Matin, se pomppi heti nuuskimaan hänen taskujaan. Matilla oli tapana pitää joku sokeripala taskussa ja varsakin oli siihen jo tottunut. Ja saihan varsa sokeripalansa nytkin.

Matti taputteli varsaa ja puheli sille kuin jollekin hyvälle kaverilleen. Silitteli joka puolelta etupäästä takapäähän. Varsa mielissään nyökytteli päätään. Työnsi-

pä Matti sen terveemmän kätensä varsan takajalkojen välistä ja kehui sillä olevan ”hyvää sorttia olevat killuttimet”. Olin varma, että Mattia potkaistaan, jopa molemmilla jaloilla. Mutta vielä mitä – orivarsa vain kipristi hieman toista takajalkaansa kuin ujostellen ja päästi suustaan ikään kuin hihitystä muistuttavaa ääntä. Lieneekö ollut ihan mielissään kutituksesta?

Matti kertoi varsan olevan niin kesyn, että se oli kesällä tullut sisään avoimesta pirtin ovesta hänen ollessaan ruokalevolla pirtin sängyssä. Tuuppasi turvallaan häntä hereille, että ”oliskos sokeripala hänelle nyt paikallaan?” Onneksi emäntä oli siivonnut pöydän, ennen kuin oli kompi-nyt Matin selän taakse.

Pankin omenoita

Kerran Matti käveli kirkon-

kylässä pankin tontilla tarjoamaan meille matalan aidan ylitse pankin omenapuusta ottamia omenia. ”Hekkää, ottakaas pojat omenoita, nää on parempii ko meil koton”. Katsottiin vähän kummatellen, kun mies kävelee kuin omalla pihallaan. ”Ei sen pankinjohtaja sano mitään, vaik jokusen omenan otankin. Tuon mie silleki joka joulukuus joulukuusenki rapu ettie, niiko muillekii kirkokyllöisil tuttuloil.”

Matin pojat olivat huns-votteja. Viina kelpasi aivan liiaksi asti, rahaa sai Matilta ruinata työkseen. Pojatpa keksivät konstin. Puettiin pyhätamineet päälle – ja ei kun kirkonkylän pankkiin.

”Saikos sitä pankkiheraa puhutelle – olis asiaa.” No, saihan sitä.

”Minkälaisista asiaa veljeksillä olisi?”

Pojat totisina kertoivat, että Matti otti ja kuoli. ”Pitäis saaha arkku ja olis mui-

takin menoja.”

Pankkimies otti osaa poikien suruun ja antoi määräyksen kassalle antaa Matin tililtä rahaa.

Pojat kiittelivät ja lähtivät kiireesti ostoksille.

Pari päivää myöhemmin pankinjohtaja tuli ikkunasta vilkaisseeksi kylän raitille. ”Mitä perhanaa, Mattiko siinä kävelee keppeineen elävänä?” Äkkiä johtaja loikaisee ulos ja maantielle.

”Etkö sinä olekaan kuollut?”

”Mitäs ne pojat ovat taas keksineet”, kysyy Matti.

”Perhanan perhana, että minä uskon heitä. Ne kertoivat sinun kuolleen ja arkku varten piti saada rahaa. Perhanan perhana, että minua vedettiin höplästä. Tulehan Matti sisälle kahville.”

Aku

Vanhoja kuvia arkistosta

Henkilökuvia Karjalasta

Kuvien alareunassa ilmeisesti kuvaajan nimi. Muuta tietoa ei minulla kuvista ole. Otan mielelläni lisätietoja kuvista. Kuvat Kari Rapon koti arkistosta.

Yhteystiedot: Kari Rapo, Puh. 040-5168572 (iltaisin), S-posti kari@lumivaara.fi

Thorvald Nyblin – Vyborg

Arthur Eden – Sortavala

Elise Kaarola – Käkisalmi

Juho Rapo – Jaakkima

Johan Kauppi - Kurkijoki

Nuoria ihmisiä talvisodan aikaan

Tammikuussa 1940 Kurkijoella on nuoria neitoja kokoontunut tohtori Räsänen kotiin virkkaamaan villapääähineitä sotilaille käytettäväksi kypärän alla. Henkilöt vas. Liisa Karttunen, Sirkka Räsänen, Aino Hämäläinen ja Ilmi Räsänen. Etummaisena on Irja Hämäläinen valmis myssy päässään. Ilmin virkkaus on valmiina pöydällä ja hänellä on kissa sylissään. Kuvan on ottanut Veli Räsänen.

Tunnetteko kuvassa näkyvän paikan, tapahtuman tai henkilöt. Soittakaa tai kirjoittakaa tiedot toimitukseen. On tärkeä saada kuville nimet. Kiitoksia avustanne.

Kurkijokelaisen toimitus: p. 02-76202551 tai 050-5213336 (avoinna tiistaisin ja torstaisin klo 9-14) e-mail. toimitus@kurkijokelainen.inet.fi Koulukuja 7, 32200 Loimaa

Kuva on Helliikki Mattlarin kokoelmasta, mutta hän ei tiedä mistä se on hänelle tullut tai missä tilanteessa se on kuvattu. Hän on tunnistanut henkilöt: Takana vasemmalla Unto Tanner Terijoelta, joka kaatui vuonna 1941. Seuraavana Viljo Hakulinen Kurkijoelta ja Lauri Pelkonen Elisenvaarasta. Edessä Erkki Mäkipää Hiitolasta. Tanner oli syksyllä 1939 VII luokalla ja toiset VI luokalla Elisenvaaran yhteiskoulussa. Onko kenelläkään tietoja tästä kuvasta?

Haapavaaralaiset Kurkijoki-juhlilla 1991

Kuva on otettu Loimaan kaupungin pallokentän katsomossa. Eturivi vas. 1.Helmi Puodinketo o.s. Tukia, 2.Tyyne Fomin o.s. Riikonen, 3.Kaarina Hakala o.s. Jantunen, 4.Elsa Veikkolainen o.s. Riikonen, 5.Lyydia Räsänen o.s. Aulasuo, 6.Sirkka Mustonen, 7.Hilkka Kiiski o.s. Aulasuo, 8.Unto Aulasuo, 9.Pauli Jantunen, 10.Annikki Rantala ja 11.Eino Vepsä. Toinen rivi vas: 12.Aili Tuominen o.s. Tukia, 13.Liisa Havukainen o.s. Jantunen, 14.Siiri Kiiski o.s. Tolonen, 15.Lyyli Rouhiainen o.s. Ijäs, 16.Aini Lemmetyinen o.s. Ijäs, 17.Veikko Rastas, 18.Katri (Kaisa) Hänninen o.s. Ijäs, 19.Johannes (Jussi) Aulasuo, 20.Viljo Aulasuo, 21.Kaarlo Riikonen, 22.Vesa Mustonen, 23.Eino Jantunen. Kolmas rivi: 24.Kaarina Kaaprola, 25.Tauno Tukia, 26.Mikko Airasalo, 27.Martta Airasalo, 28.Elsa Lankinen o.s. Lukka, 29. (?) 30.Väinö Lukka, 31.Aino Vehviläinen, 32.Aaro Poutanen ja 33.Johannes Riikonen. Kohta on kuvanotosta kulunut 20 vuotta ja monet kuvan henkilöistä on kutsuttu tuona aikana iäisyysmatkalleen. Samoin tulee heinäkuussa 20 vuotta Kurkijoen kirkon palosta. Polttaja tai polttajat kulkevat edelleen vapaana ja varmaa on, että sitä paloa ei koskaan tulla selvittämäänäkään, valitettavasti.

Eino Vepsä

Kurkijoki-juhlilta

Nämä Iloiset emännät tapasivat Loimaan Kurkijoki-juhlilla. Vasemmalla Pekka Terännön emäntä, oik. Jaakko Terännön eli seppä-Jaakon emäntä. "Tuonilmaisista" toivottavat – "menkeä hyvät ihmiset tulevi juhlii, siel myökii tavattii meijä ukot, ol serkkuja keskenää." Kuvan toimitti Pauli Teräntö

Lisätietoja vanhoihin kuviin

Ester ja Matti Sonn'en häistä otettuun kuvaan lisätietoja ja korjauksia. Vas. Oskari Lipiäinen, Juho Toiviainen, keskellä Pekka Kiiski, 2. oikealta Sulo Petter Soikkeli "au-toilijan" lakki päässään.

Mitä päivämäärä kertoo? Kenelle annettu?

26.8.1934, kuka on muuttanut paikkakunnalta, kuka on viettänyt syntymäpäiväänsä tai jäänyt eläkkeelle vai olisiko esineet luovutettu jollekin arvovaltaiselle Kurkijolla vierailleelle henkilölle vai jollekin yhdistykselle?

Kysymyksiä riittää, mutta nyt etsimme vastauksia. Kari Rahiala on luvannut luovuttaa omistukseensa tulleet tinaesineet Kurkijoki-Museoon. – Ne eivät ole vielä museoesineitä ennen kuin tarina löytyy, kamari-neuvos Kari Rahiala toteaa.

Lautasen keskelle on kaiverrettu teksti: Muistoksi Kurkijokelaisilta ja lisäksi päivämäärä 26.8.1934 kaiverrettuna kuvan osoittamalla tavalla. Sokeriastian kyljestä löytyy monogrammi AL. Esineet on valmistanut taidetakomo A. Hakkarainen.

Taidetakomo A. (Antti) Hakkarainen toimi Helsingissä Koulukujalla. Nettihuutokaupoissa myytävien asiakirjojen mukaan takomo on markkinoinut tuotteitaan jo v. 1923. Vuonna

1933 takomo on julkaissut hinnaston N:o 2, siitä löytyy kyseinen lautanen ja soke-riastia. Settiin on alunperin kuulunut myös kermakko, mutta hinnaston mukaan tuotteita on myyty myös erillisinä.

Arvostettu taidetakomo valmisti valaisinten ja muiden esineistön lisäksi myös koruja. 13.12.1937 se valmisti 40 erilaista koruja, jotka käytiin esitte-

lemässä presidentin rouva Kaisa Kalliolle. Vanhojen hautalöytöjen mukaiset korumallit oli ehdottanut sittemmin Kalevalaisten Naisten Liiton puheenjohtajaksi noussut Elsa Heporauta. Kalevala Koru katsookin tuon päivämäärän perustamispäiväkseen.

Kari Rahialan haltuun esineet joutuivat lappeenrantalaisen antiikkikaupiaan kautta, joka tiesi

2610	52	tarjotin	22x2	70,-
2611	*	kermakanni	11x6	85,-
2612	*	sokerimalja	12x7	95,-

Tarjottimen ja sokerikon yhteishinta oli v. 1933 165 mk. Nykyrahassa se olisi n. 59 € tilastokeskuksen laskurin mukaan.

Rahialan olevan syntyisin Kurkijoelta. Antiikkikauppaan tuotteet oli tuonut kauppiaan kertomuksen mukaan joku meri- tai lai-

van kapteeni ja ne ovat mahdollisesti peräisin Koskelan kuolinpesästä. Tiedätkö jotain, arveletko jotain? Kerro toimituk-

selle tietosi tai arvelusi. Ne ovat kullan vai pitäisikö tässä tapauksessa sanoa tinan arvoisia.

Palavaa historiaa tulitikkuaskien etiketeistä

Kukapa ei olisi kerännyt lapsena tukitikkuskeja, mutta kenellä ne ovat säästössä vielä vuosikymmenten jälkeen. Lapualaiselta Väinö Huolmanilta löytyy satakunta kappaletta.

- Olen itse nämä tikkuske-kinkannet kerännyt jo sodan aikana ja pian sen jälkeen. Ne löytyivät isäukon jäämistöstä, omistamani etiketivihko jäi kotiin, kun lähdin aikanaan maailmalle ja velimies löysi aikanaan sen isäni tavaroista.

Väinö Huolmanilta löytyy useita etikettejä Jaakkimasta, joka on hänen kotipitäjänsä sekä myös Lumivaarasta, Parikkalasta ja Saaren pitäjältä on useita. Pari kappaletta Hiitolasta ja sitten eripuolilta Suomea evakkomatkojen mukaan.

- Liikkeiden "jatkoajasta" ei ole minulla tietoa. Ehkä luovutetun alueen kauppiat ovat jatkaneet ammattitaidollaan muun liike-elämän palveluksessa.

A. Kinnunen
Sekatavarakauppa
toimi Lopotissa Rakköläisen liiketalossa

Matkaravinto Oy
Elisenvaaran
Asemaravintola
Matkaravinto Oy aloitti toi-

mintansa Elisenvaaran asemalla v. 1937. Ravintolan hoitajana toimi Aino Kari-niemi ja ravintola jakautui ajan tavan mukaisesti II ja III luokkaan.

T:mi M. Peltola
Elisenvaara
M. Peltola myi leipomotuotteita, sen yhteydessä sijaitsi kahvila, joka oli koululaisten suosima paikka. Hyvä leivos, lasi mehua tai aitoa, sen ajan limonaadia hou-

kuttelivat usein koululaisia "Peltolaan". Mauno Peltola omisti myös Honkasalon kahvilan, joka sijaitsi Mikrilän tien varrella.

T:mi M. Mylen
Elisenvaara
M. Mylenin sekatavara-kauppa oli vanhin yksityisistä kaupoista Elisenvaaran aseman lähellä. Sitä hoiti myöhemmin Uno Romppanen ja hänen kuoltuaan

Lehtikioskilta oikealle sijaitsi Matkaravinto Oy:n asemaravintola. Rakennuksen keskellä olivat odotussalit, lipunmyynti ja matka- ja kiitotavaratoimisto. Oikeanpuoleisessa päässä oli junanlähettäjänsä toimisto.

se jäi Elsa Romppasen omistukseen. Viimeisenä kaupanhoitaja oli Otto Kuronen.

A. Kyyrönen
Akkaharju
Akkaharju kuului Lumivaaraan. Akkaharjussa si-

jaitsi asema ja saha sekä lyhyttavarakauppa ja kahviloita.

Kaatuneitten muistopäivänä liehuvat liput

Kaatuneitten muistopäivän viettäminen sai alkunsa huh-tikuussa 1940 pidetystä piis-painkokouksesta, jossa oli ehdotettu suru- ja muistoju-malanpalvelusten pitämistä talvisodan sankarivainajien muistoksi sunnuntaina 19. toukokuuta 1940.

Suunnitelman tietoonsa saanut puolustusvoimain ylipäällikkö, sotamarsalkka C. G. E. Mannerheim käski välittömästi, ettei sisällissodan päättymisen muistopäivänä ja armeijan lippujuhlan päivänä 16. toukokuuta järjestetä liputuksia ja paraateja.

Samalla hän kansakunnan yhtenäisyyttä korostaakseen määräsi, että lippujuhlan sijasta toukokuun kolmatta sunnuntaita oli vietettävä ”nyt päättyneessä sodassa kaatuneiden sankarivainajien sekä myös kaikkien murroskautena vuonna 1918 molemmiin puolin vakau-muksensa puolesta henken-sä uhranneitten yhteisenä uskonnollisena muistopäivänä”.

Mannerheimin käsky koski vain puolustusvoimia, mutta sitä alettiin noudattaa myös puolustusvoimien ulkopuolella.

Myöhemmin muistopäivän piiriin sisällytettiin

luonnollisesti myös jatko-sodan ja Lapin sodan san-karivainajat.

Sankarivainajien muisto-päivä sai nykyisen nimensä vuonna 1946 ja seuraavana vuonna Valtioneuvosto vah-visti muistopäivän vieton ajankohdan.

Vuonna 1956 Suomalai-suuden Liitto julkaisi lipu-tusoppaan, jossa mainitaan että liputtaminen puolitan-gossa on yleistynyt kaatu-neiden muiston kunnioit-tamiseksi. Tapanana oli, että liput pidettiin klo 10-14 puolitangossa, muun osan päivästä (8-10 ja 14-21) kokotangossa.

Kun toisen maailman-sodan päättymisestä vuon-na 1995 tuli kuluneeksi 50 vuotta, ohjeita muutettiin niin, että liputetaan normaaliin tapaan koko päivän ko-kotangossa. Asiasta sovittiin myös Kaatuneiden Omais-ten Liiton kanssa.

Vuodesta 1974 lähtien kaatuneiden muistopäivä on merkitty ns. vakiintuneena liputuspäivänä Helsingin yliopiston ylläpitämään kalenteriin.

Erkki Poutanen

lähde: Huittisten ja Vampulan sankarivainajat 1939-1945

Kurkijoen Sankarihauta ennen...

Yksi kaatuneista

Arvo Tirri, syntynyt 30.5.1921 Kurkijoella.

Talollisen poika, stm JR 8 kaatui 4.9.1941 Säämäjärven Kutismajoella.

Siunattu Kurkijoen sankarihautaan.

Arvo Tirrin nimi löytyy Vampulan Sankarivainajien muistolaatasta.

...ja nyt.

Tällä paikalla olleeseen sankarihautausmaahan on 1939-1944 siunattu 148 sotilasta. Talvisodassa kuoli 47 kurkijokelaista. Jatkosota vaati 184 uhria. Elisenvaaran pommituksessa kuoli 33 kurkijokelaista.

Vampulaiset muistavat sankarivainajiaan tämän muistomerkien ääressä, joka on paljastettu 3.6.1951. ”Tämä patsas on pystytetty säilyttämään vuonna 1944 Vampulaan siirrettyjen kurkijokelaisten kotiseudun multaan haudattujen omaisten pyhää ja kallista muistoa.” Vampulassa oli sotien jälkeen enimmillään 650 kurkijokelaista.

Kauppiaitten Teollisuus Oy Lahti

Yksityiset vähittäiskaup-piaat päättivät Kuopiossa vuonna 1921 perustaa Kaup-piaitten Teollisuus nimisen osakeyhtiön valmistamaan tulitikkuja. Tehdas päätettiin sijoittaa Lahteen, Vesijärven satamaan. Tuotanto päästiin käynnistämään helmikuussa 1925. Kauppiaitten Teol-lisuuden tulitikkutehtaalla työskenteli 1930-luvun lo-pulla 17 miestä ja 51 naista.

Lieneekö Kauppiaitten teollisuus tukenut kyseisel-ä tulitikkuaskeilla evakoiden asettautumista ja uudisra-kentamista uusille kotipai-koilleen.

Lotat tulitikkuaskeissa

Väinö Huolman huomasi, että Kurkijokelaisessa on meneillään Lotta-aiheinen kirjoituskilpailu. Lottatoimintaan liittyen häneltä

löytyy kaksi etikettiä.

Lottakahvilat olivat sota-ajan aikana tärkei-tä paikkoja. Niissä näkyi naisen käden jälki. Monista

Elisenvaaran suojeluskunnan ampumaradalla sen alkuvaiheessa. Havumaja lieene palvellut lottien kahvilana. Kuva: Kurkijoki-museon arkisto

kertomuksista saamme lukea, mi-ten ulkoasultaan vaatimattomiinkin kahviloihin hankittiin ikkunaver-hot, pelargonia ikkunalaudalle ja

luonnonkukkia kahvipöydille.

Ne soivat sotilaille kaivattuja lepoetkiä, toivat kenties muis-ton kodista.

Pekka Kyytisen leikekirjoista löytyi oheinen Maaseudun Tulevaisuudessa 70 vuotta sitten ollut juttu kurkijokelaisista ja hiitolaisista maanviljelijöistä, jotka hankkivat maatilan Tuusulasta.

Jutussa ei tietysti vielä ole mainintaa siitä, että tila myytiin Hankkijalle, kun päästiin takaisin Karjalaan.

Tapio Nikkari

Viljasäkkejä lastataan rekeen Anttilan tilalla Tuusulassa. Valok. Pekka Kyytinen. Kurkijoki-museon kuva-arkisto No 1452.

Tusbyborgista ”Anttilan karjalaiskylä”

Hiitolan ja Kurkijoen maanviljelijöitä Tuusulanjärven rantamilla tapaamassa

Tuusulan pitäjän Paijalan kylässä Tuusulanjärven rannalla on komea kartano, Tusbyborg eli Tuusulanlinna, joka on vaihtanut usein omistajaa ja ainakin kerran nimeäänsä. Nyt se on kuitenkin joutunut haltijoille, jotka aikovat sitä omin käsin jatkuvasti viljellä ja ovat alkaneet nimittää kaunista taloaan sen vanhalla suomalaisella nimellä Anttila.

Paikka on erinomaisen luonnonkaunis järvinäköaloinen, laajoine peltoaukeamineen ja havumetsineen. Sillä on taloudellisesti edullinen asema, sillä Helsinkiin on matkaa vain 31 km, Keravan ja Järvenpään asemille 8 km ja Tuusulan kirkonkylään vain 2 km ja linja-autot kulkevat lähistä vähän väliä. Tilan koko pinta-ala on noin 600 ha.

Viljeltyä maata on 161 ha, josta 10 ha vasta puolittain raivattua. Salaojitettua peltoa on 86 ha, pääasiallisesti puutäytteisin ojin. Muu osa tilasta on hyväkasvuista metsämaata.

Tämän kaiken omistaa nyt karjalainen siirtokunta, johon kuuluvat maanviljelijät Heikki Lankinen ja hänen veljensä Leevi Lankinen sekä Arvi Hildén Hiitolasta ja kurkijokelaiset Janne Rouhiainen, Pekka ja Antti Siira, veljekset Eino ja Toivo Kojo, Edvard Pölkki, Matti Ojalainen ja Pekka Jälkiö, kaikki ennestään taitaviksi ja toimellisiksi, vakavaraisiksi maanviljelijöiksi tunnettuja kelpo miehiä.

Tietenkin näin laajalla yhteiskunnalla tulee olla oma hallituksensa, ja niin

he ovatkin keskuudestaan valinneet 4-miehisen hoitokunnan, joka hoitaa talon asiat ja jonka päämiehenä on Heikki Lankinen. Taloudenhoitajana toimii Arvi Hildén ja työnohtajana maamieskoulun käynyt Arvo Rouhiainen. Hoidokunnalla on säännölliset kokouksensa, minkä lisäksi tarpeen vaatiessa pidetään myös kaikkien jäsenien yhteisiä kokouksia.

Sattui niin somasti, että Heikki Lankinen, jolla Hiitolan säästöpankin entisenä johtajana on toistaiseksi toimi luovutetulle alueelle jääneiden säästöpankkien selvitystoimistossa Helsingissä ja joka on vanhoja tutujani, vei minut pyynnöstäni mukanaan tutustumaan siirtokuntaan.

Kun linja-autolla oli kuljettu ohi Hyrylän kirkonky-

län ja jääty Koskenmäelle, oli siellä vastassa pitkä ja nauravasilmäinen Hildén virmoine hevosiineen. ”An-naha kun miekii kerra ajan, istu sie vain herrana perrää,” sanoi Lankinen tarttuen ohjaksiin ja niin sitä mentiin halki solakoita mäntyjä kasvavan, lumisen metsän ”Anttilan karjalaiskylään”, kuten kyyditsijäni sanoivat.

Ja tosiaankin tämä oli kokonainen pieni kylä, jossa on päärakennuksen ohella 8 muuta asuinrakennusta, joten melkein jokainen perhe on voinut saada oman erillisen kodin. Päärakennus valtavine halleineen ja suurine saleineen on maanviljelijäperheille epäkäytännöllisenä toistaiseksi vain osittain asuttuna. Rakennukset ovat hyvässä kunnossa ja kaikilla näkyy vallitsevan vireä työntouhu.

”Ehkäpä menemme ensiksi tähän minun mökkiini”, ehdottaa Lankinen, ja niin astumme kotiin, joka käsittää kolme valoisaa, iloisenvärisin verhoja ja liinoin varustettua kamaria ja kodikkaan tupakeittiön, jossa iloinen ja ketterä Riitta-emäntä on juuri valmistanut karjalaiseen malliin maukkaan aamiaisen lantupiiiraineen vieraita varten. Hyvin sanoo emäntä viihtyvänsä uudessa talossaan, samoin lapset, joista yksi on kodinhoitokursseilla, kaksi Keravan yhteiskoulussa ja nuorin, Maili Mirjam, käy vasta kansakoulua.

”Niin, heti rauhan tultua

läksimme Hiitolasta hevosilla kulkien aina Mikkeliin asti, jossa vasta pääsimme junakyytiin”, kertoi isäntä. ”Paljoa ei tietenkään sillä tavalla voitu tavaraa kuljettaa. Aluksi jouduimme Parkanoon asumaan, oikein viehättävälle paikalle ja mukavaan taloon erilliseen asuinrakennukseen, jossa meiltä kului kesä melkein pä hauskaasti. Meillä oli siellä peruna-, jopa vehnäviljelyksemmekin, ja lapsilla oli omat kerhopalstansa. Mutta omaan maahan piti kuitenkin yrittää kiinni, mitä pikemmin, sen parempi.

Monta myytävää tilaa tuli katsotuksi ja monta turhaa matkaa tuli tehdyksi, olipa puhetta ”Parkanon parooninkin” tilasta. Samoin olimme aikeissa ostaa täältä Tuusulasta ”Kotiranta”-nimisen tilan, joka sitten joutui kuitenkin toiselle karjalaiselle siirtokunnalle, Pitkästen suvulle. Sitten teimme jo syyskuussa neljään mieheen, Rouhiaisen, Siiran ja Kojon kanssa väliaikaisen kauppakirjan tämän kartanon silloisen omistajan, tohtori van Gilse van der Palsin kanssa, mutta kun tila on suuri, piti meidän asutusviranomaisen tahdosta hankkia lisää osakkaita, ja niin meitä tuli sitten kokonaista 11.

Tila ostettiin ilman valtion rahoitusta, mutta saamme tietenkin samat edut kuin muutkin omatoimisesti tilan hankkineet. Ostimme talon irtaimistoihin ja satoineen 6 miljoonan markan kauppahinnasta, josta vähän yli 2 miljoonaa saamme suorittaa korvausobligatioilla. Niinpä saimme sitten mekin osaltamme luovuttaa melko runsaasti sekä viljaa että perunaa yleiseen kulutukseen. Asuneet olemme täällä jo marraskuusta lähtien.”

Lähdemme katselemaan talousrakennuksia. Navetta on hyvä, tiilestä rakennettu ja tiilikattoinen, uusittu vas-

ta v. 1936, ja siellä asustaa 50 komeaa ayrshirelehmää, 2 sonnia ja 20 pöytänuorta karjaa. Rehuselluloosapaaleja näkyy olevan seinävierellä ja runsas ATV-rehumäärä on auttanut karjaa pysymään melkoisessa lypsykunnossa. Maito lähetetään Valiolle Helsinkiin.

”Eikä meiltä karjanhoitajakaan puutu”, selittää työnohtaja. ”Karjakon apuna on siirtokunnan emännät ja tyttäret viikkovuoroin siten, että joka toinen viikko on työ- ja joka toinen vapaa- viikko. Lisäksi on navettamies Raunio, joka on ollut talossa jo 14 vuotta ja on lisäksi 10 lapsen isä. Niin että kyllä täällä väestönlisäämisestäkin huolehditaan.”

Nähtyämme vielä hyvin hyötyisän näköiset siat ihastuttavine pikkuporsaineen siirryimme talliin hevosten pariin. Talossa on kaikkiaan 16 hevosta, niistä osa Karjalasta tuotuja, yksi Lankisen oma kasvattikin. Muutamia hevosia on juuri parhaillaan sahausajon ajossa, jota saadaan metsänmyynnissä sovituihin ehtoihin ja tarvitaan sekä kuivikkeiksi että tulevia rakennustöitä varten.

Käymme tervehtimässä Rouhiaisten perhettä, jota on kohdannut suru. Vanha isäntä on muuttanut sen rajaan, josta ei enää palata, ja talossa valmistellaan hautajaisia sunnuntaiksi. (kts. Kurkijokelainen 7, 8.4.2011 sivu 10, toim.huom.)

Lähestyy lähtökahvin aika, ja mukaan kutsutaan talon vanha työmies, Nieminen, joka on ollut talossa jo syksystä 1913 alkaen. Häntä isännät kilvan kiittävät: ”Nieminen on aivan korvaamaton meille, sillä hän on kiinteästi seurannut talon asioita ja tuntee ne perin pohjin, on luotettava ja kykenevä pystyen remonttitoihin.” Ja Nieminen puolestaan on hyvin tyytyväinen uuteen isäntävä-

Viljaa on luovutettu yleiseen kulutukseen, ja karjalaiset hevoset vetävät kuormia.

Anttilan isäntäväkeä. Vasemmalta Arvi Hildén, Riitta Lankinen, Heikki Lankinen ja Arvo Rouhiainen.

keensä, jotka ”niin usein ovat kutsuneet luokseen, mutta kun minä olen sellainen yksinolija, luen lehtiä ja kuuntelen radiota vapaahetkinäni.”

”Muuta vakinaista työtä meillä ei sitten olekaan kuin tallimies, navettamies ja karjakko”, kertovat isännät. ”Muuna työväkenä toimivat osakkaat perheineen saaden palkkaa kuten työmiehet ainakin. Oli valitettavaa, että niin paljon kunnollista työväkeä täytyi vapauttaa talon palveluksesta, mutta sehän johtui taloutemme luonteesta, ja onneksi entinen isäntä, tohtori Pals, suostui ottamaan tilalleen Lohjalle suurimman osan työväestä.”

”Mitä suunnitelmia teillä on tulevaisuuden varalta?” tiedustan vielä ennen lähtöäni.

”Ainakin 5 vuotta aiomme pitää tilan vielä yhteisenä, ja ensi kesää varten meillä on jo valmiina yksityiskohtainen viljelys-

suunnitelma, joka tähtää mahdollisimman runsaaseen elintarviketuotantoon. Puolittain raivattu, n. 10 ha:n suuruinen viljelysala otetaan kesannoksi ensi kesänä. Metsänhoidollisia hakkauksia suoritetaan omin työvoimin ja karjaa lisätään – navettaan mahtuu nimittäin yli 70 lehmää – ja sikalaa laajennetaan. Päärakennus mahdollisesti vuokrataan johonkin sopivaan tarkoitukseen käytettäväksi. Mitään uutta ei rakenneta ennen kuin ehkä puolenkymmenen vuoden kuluttua, jolloin tila aiotaan jakaa osakkaiden kesken kunkin osuuden mukaisiin tiloihin. Niitten suuruus tulee vaihtelevaan 90–31 hehtaariin, ja mahdollisesti tulee vähäinen osa palkatietetuksikin. Täällähän on erinomaisia järvenrantoja, huvilapaikoiksi sopivia.

Toistaiseksi me olemme hyvin tyytyväisiä nykyiseen elämäämme. Yhteistyö sujuu mainiosti, tuttu murre

kaikuu ympärillä ja maastokin muistuttaa Karjalaa. Naapurit suhtautuvat meihin hyvin, ja lähin naapuristohan onkin omaa karjalaista”, vakuuttavat ystävälliset siirtokunnan asukkaat, ja vieras uskoo, että tänne muodostuu ennen pitkää kukoistava talonpoikaistalviljelys tunnetun maatalouspitäjien Hiitolan ja Kurkijoen perinteiden mukaan.

Sillä työtä aiotaan tehdä ja kiirettä pitää, kuten todistavat Hildénin leikkiliset jäähyväissanat:

”Tulkaahan keväällä uudelleen, niin meillä on silloin sellainen kiire, ettemme yhtään jouda vieraan kanssa olemaan.”

Johon vieras vastasi: ”Niinpä juoksen pelloilla perässä.”

Marjatta

Maaseudun Tulevaisuus No 24, 1.3.1941.

Kuvat (1-4 ovat Maaseudun tulevaisuudesta, kuva 5 Kurkijoki-museosta):

Päärakennus, upea ”Tuusulanlinna”.

Anttilan komea navetta.

Kurkijoki-Säätiön STIPENDIT kevään ylioppilaalle

Kurkijoki-Säätiö myöntää vuosittain stipendit Loimaan Lukiossa ja Elisenvaaran Lukiossa opiskelevalle abiturientille.

Stipendin arvo on 150 €

Stipendin edellytykset:

- opiskelijan sukujuuret ovat Kurkijoella Karjalassa alenevassa polvessa
(isovanhempi/mat, isoisovanhempi/mat...)
- stipendin saaja tulee pitämään lyhyen puheenvuoron/esityksen Kurkijokelaisten Pitäjäjuhlaan Loimaalle 13.-14.8.2011
- 13.8. klo 19.00- alkavassa Muistojen illassa Loimaan Lukion stipendiaatti
- 14.8. klo 14.00- alkavassa Päiväjuhlassa Elisenvaaran Lukion stipendiaatti

Stipendin hakeminen:

- stipendiä haetaan hakemuslomakkeella, joita on toimitettu oppilaitokselle tai se on saatavissa alla olevasta osoitteesta
- hakemuslomake toimitetaan Kurkijoki-Säätiön toimistoon 26.5.2011 mennessä

Lisätietoja:

Pirkko Riikonen, varapuheenjohtaja p. 040-7421474,
e-mail: pirkkori@elisanet.fi

Kurkijoki-Säätiö,

puh. 02-7622551, e-mail: toimitus@kurkijokelainen.inet.fi
Koulukuja 7, 050-5213336, 32200 Loimaa

Huom! Hakuaikaa jatkettu

KILPAILU

”Lottien ja pikkulottien toimintaan liittyviä muistoja”

Kilpailu on kaikille avoin. Voit kirjoittaa tai koota omia tai sukulaisesi muistoja tai perustaa esityksesi historiallisiin asiakirjoihin yms.

Sarjoja on kaksi:

I sarja: Kirjoituskilpailu

- kirjoituksen pituus n. 2 liuskaa tai n. 4000 merkkiä
- kirjoitus voi olla kirjoitettu tietokoneella, kirjoituskoneella tai käsin

II sarja:

Kuvakertomus aiheesta

- korkeintaan 10 kuvaa kuvatekstein
- kuvakertomuksen voi toimittaa CD:llä tai muistitikulla tai kuvina ja koneella/käsin kirjoitetuin kuvatekstein, jotta kuvakertomus voidaan julkaista lehdessä.
- kuvakertomukseen toivotaan mukaan alkuperäiset kuvat, jotka palautetaan.

Palkinnot:

I-sarja:	1. palkinto 200 €
2. palkinto 100 €
3. palkinto kirjallisuutta
II-sarja	1. palkinto 200 €
2. palkinto 100 €
3. palkinto kirjallisuutta

Kilpailutyöt palautetaan Kurkijokelaisen toimitukseen 31.5.2011 mennessä suljetussa kirjekuoressa nimimerkein varustettuna, kuoren sisälle laitetaan toinen suljettu kirjekuori, jossa henkilön yhteystiedot. Voittajan valitsee Kurkijoki-Säätiön hallituksen nimittämä raati ja voittaja julkistetaan Pitäjäjuhilla Loimaalla 14.8.2011. Kurkijokelainen - lehdellä on kilpailutöiden julkaisu-oikeus.

Lisätietoja: toimitusneuvoston puheenjohtaja Jaakko Taitonen, puh. 040-5352514, jaakko.taitonen@gmail.com, toimitussihteeri Helena Sulavuori, puh. 050-5213336, toimitus@kurkijokelainen.inet.fi

Kurkijoki-Säätiö Aune Niskasén muistorahasto Kurkijokelainen

Eräs elämäntarina

Koinmäen tyttö Pohjois-Savossa

Liisa Koistinen kirjoitti Kurkijokelaisessa 2008-2, s. 7 ”Kurkijokelaisia Pohjois-Savon Kansanopistossa”, lähinnä opiskelijoita koskien. Haluan lisätä tähän, että samaisessa kansanopistossa on toiminut Kurkijoelta syntyisin ollut äitini opettajana lukuvuonna 1933-34 ja silloin kansanedustaja Tilda Löthman-Koposen johtajatarsijaisena. Siitä muistona tyttärellämme on Kempeleessä kirjahyllyssään äitini saama läksiäislahja, Kalevala, (3. painos, WSOY 1932: A. Gallen-Kallela) kirjoituksella ”Muistoksi maisterillemme Pohjois-Savon Kansanopiston op-
pilailta 23/III 1935”.

Äitini, Valma Makkonen, os. Kuusela siirtyi iäisyyteen Kuopiossa 1983. Hänen kurkijokelainen taustansa avautui minulle kuitenkin paljon myöhemmin, kun sain lisätietoa hänen sukujuuristaan serkkuvainajani leskeltä 1997 ja yhdistellessäni muistikuviani äitini hajanaisista muisteluista eri asiayhteyksissä.

Lisäksi hänen liimamansa pienen kuva-albumin, ”Eräs elämäntarina” sain kuvattavakseni sisareltani Marjutilta vuonna 2004. Siitä ote: ”*Pakkanen paukkui, mutta lunta oli vain nimeksi maassa, kun Kurkijoen pitäjän Elisenvaaran kylässä Soikkelin talossa pienen pienen tyttölapsi, paino 1600 grammaa tuli maailmaan 25.1.1909 ja sai*

...pienen pieni tyttölapsi, paino 1600 grammaa tuli maailmaan 25.1.1909 ja sai hätäkasteessa nimen Valma Ihalempi.”

hätäkasteessa nimen Valma Ihalempi.” Kurkijokikirjasta ei voi päätellä, mikä tämä Soikkelin talo oli. Kirkon syntymä-, kastettujen tai

lastenkirjoista syntymää ei kuitenkaan voi todentaa.

Käydessäni ensi kertaa Kurkijoella tätini Aila Molariuksen (os. Kuusela) kanssa muistui mieleeni äitini lausuma, että hän on syntynyt Amerikassa, selittäen, että Elisenvaarassa oli Amerikan kylä, jonka sitten matkallani myös näin.

Toisaalta äitini oli kirjoittanut vauvakirjaani (häveliäisyssyistäkö?) vanhempiensa Hulda (os. Monosen) ja Pekka Kuuselan (e. Soikkeli), vihkimisajankohdaksi 23.6.1907. Kirkonkirjojen mukaan Hulda oli kuitenkin vihitty 1894 muurari Esa Halosen kanssa ja Halosen kuoltua 24.8.1913 muuttanut leskenä tyttärensä Hilma Evelinan (Elvi) kanssa 19.11.1914 Viipuriin. Valma jäi todennäköisesti mummonsa Helena Soikkelin (os. Kuokkanen) luokse Koinmäkeen (Lopotin torppa numero 94 Kurkijokikirjassa).

Pekka taas oli Tervusta syntynyt ja muutti sukunimensä 14.3.1908 Kuuselaksi. Hän oli muuttanut Viipuriin 2.9.1913 naimattomana. Pari on virallisesti vihitty vasta 6.7.1917.

Helenan torpan sijainti on jäänyt arvoitukseksi, sillä kartan mukaisella paikalla on vain vähän tilaa tien ja Koimäen jyrkänteen välissä puhumattakaan kaivon paikalle, joka oli sijainnut torpan vieressä. Onkohan tietä oikaistu ja torpan paikka siten jäänyt kilometripylvään 182 (Pietariin) alle? (<http://www.kurkijoki.fi/kylat/lopott20/Lopotti.pdf>).

Hulda kuoli vappuna 1934 (hemofiliaan?) ja hänen hautapaikkaansa en ole onnistunut Kurkijoelta löytämään. Äitini on maininnut, että jonkun sukulaisten hautakivi oli löydetty välirauhan aikana kaivosta. Pekka taas on haudattuna Elvi Valangin perheessä

Valman lapsuuskuva pahville retusoituna (luultavimmin Kurkijoelta).

asuttuaan Kangasalalle 1980. Elvi oli siis äitini äidin ensimmäisestä ja Aila äitini isän toisesta avioliitosta. Äidilläni olikin tapana sanoa, että hänellä on kaksi sisarta, jotka eivät ole mitään sukua keskenään.

Vuoden 1955 helmikuussa Kuopiossa pidettiin naisten pikaluistelun MM-kilpailut, joissa venakot jyläsivät. Eräänä iltana äitini palasi kaupungilta Kansalliskaupassa käytyään ja valitti, miten oli vaikeata toimia tulkkina, koska hänen venäjän kielen taitonsa oli ruostunut. Kysyttyäni, mistä hän venäjää taitaa, hän sanoi käyneensä 2 vuotta venäläistä koulua.

Kuva-albumiinsa hän on kirjoittanut ”Koulunkäynti alkoi venäläisen tyttökoulun valmistavilla luokilla ja päättyi sillä erää vapaussotaan.” Lisäyksenä mainittakoon, että isäni oli myös venäjänkielentaitoinen opiskeltuaan sitä 14 vuotta. Kuitenkin, koska olin oppikoulussa joutunut luokalle, jolla oli edessään

pakkovenäjä, vanhempani olivat marssineet silloisen rehtorin puheille ja olivat uhanneet ottaa minut pois koulusta, jos joutuisin lukemaan venäjää, joten pääsin rinnakkaiselle englannin luokalle. Siirto oli itselleni onneksi, sillä aikanaan ylioppilaskirjoituksissa venäjän lukijoista aluksi vain yksi läpäisi, kunnes ylioppilaslautakunta rukkasi pisterajat sellaisiksi, että vain 7 reuttia ja kaikissa muissa Suomen kouluissa miltei kaikki saivat laudaturin. Niin eritasoista oli opetus.

Itse vietin 15 vuotta opiskelu- ja työelämästäni Yhdysvalloissa ja Uudessa Seelannissa. Itselleni on jäänyt epäselväksi josko-
han Kurkijoella silloin ollut kyseistä venäjänkielistä koulua vai löytyisikö seuraavasta tarinasta tähän liittyvää?

Käytyäni kemistien ekskursiolla Leningradissa 1980 ja kertoillessani äidilleni kokemuksistani, hämmästyin kun äitini ryhtyi muistelemaan, miten

oli ajanut reessä hevosvaljakon kyydissä pitkin Nevski Prospektia. Sain lisää ihmeteltävää, kun hän kertoi selitykseksi, että eräs venäläinen kenraali oli tahtonut adoptoida hänet. Tä-

”Sain lisää ihmeteltävää, kun hän kertoi selitykseksi, että eräs venäläinen kenraali oli tahtonut adoptoida hänet.

mä kenraali juttu selittänee myös, miksi äidilläni oli aito kiinalainen korulipaskaappi Japanin sodan ajalta. Lippaasta löysin kiväärin hylsyn, johon oli alkeellisesti kaiverrettu ”Petteri, Viipuri 1917”. Selitykseksi äitini esitti, että Pekka Kuusela yritti vakuuttaa olleensa punavankina Viipurissa.

Jotain kasarmimaista äitini lapsuuteen liittyy. Kerran hän muisteli, että eräät pojat olivat piilottaneet lautaan hakatun ruostuneen naulan hiekkiaan terävää ylöspäin ja pyytäneet häntä tulemaan katsomaan jotain. Näin hän oli saanut naulan jalkapohjaansa. Aikuisiässä äitiäni olivat vaivanneet painajaiset, joissa hän pakeni venäläisten sotasaappaiden marssia. Runoilija Elsa Hepporauta oli kuitenkin vapauttanut hänet hypnoosin avulla.

Seuraavassa äitini kerontaa: ”Syksyllä 1919 Valma aloitti Polenin valmistavassa koulussa 3. luokan (Kurkijoellako?) siirtyen Vanhaan Yhteiskouluun seuraavana syksynä. Perhe muutti Lauritsalaan ja tyttö Lappeenrannan Yhteiskouluun tammikuussa 1921. Lappeenrannasta perhe muutti Helsinkiin ja Valma Yksityishuokan 6. luokalle 48 oppilaan joukkoon. Etutöölöstä jalan Kirkkokadulle ja takaisin. 8. luokalla meitä oli 18, joista tyttöjä 9 ja saman verran poikia. Sota vei 7 luokan yhdeksästä

pojasta.

Vuodet 1928-32 kuluivat Helsingin Yliopiston luennoilla, Eteläsuomalaisessa osakunnassa, Ylioppilaiden Raittiusseurassa (Yry) ja lauluopinnoissa.

Syksyllä 1933 Valma meni Helsingin Tyttölyseoon auskultoimaan, mutta hänet haettiin Lahden Kansanopiston opettajaksi. Lukuvuoden verran olin kansanedustaja Tilda Löthman-Koposen sijaisena Pohjois-Savon Kansanopistossa.

Maaliskuun 25. päivänä tuli minusta Kannaksen valistusneuvoja ja siirryin Viipuriin. Puheita, kursseja, juhlia, kokouksia ja matkoja, kiintoisia ihmisiä, joilla oli paljon annettavaa. Olihan niillä puheilla odottamattomiakin seurauksia, sillä kesällä 1936 siirtyi Valma Ihalempi Kuusela Savon aateliin ja hänestä tuli pankinhohtajan rouva Ensoon.

Syyskuussa 1940 alkoi työ Karkkilan Työväenopistossa. Varsinkin Hyrsylän mutkan siirtolaisten opastaminen ”muun Suomen” elämään kiinnosti. Suomen Huollon henkinen huolto tarjosi työtä ensin Mikkelissä ja sitten Kuopiossa syksystä 1942. Helsingin pommitukset ratkaisivat Kuopion eduksi. Paljon pitkiä matkoja, yllättäviä tilanteita, saastaa sekä sieluissa että kodeissa mutta myös kauneutta.

Ainainen huoli lapsista sai aikaan siirtymisen kauppaoppilaitokseen, jossa oppilaina oli upseereista vienankarjalaisiin. Harrastettiin runouttakin oikein kilpailutasolla. Kuopion Tyttölyseo kutsui, kun eräs opettaja avioitui Kuhmoon. Tuntui pelottavalta sitoutua innostumaan vaikkapa viisi kertaa viikossa ”Torpan tytöstä”. Kaiken lopuksi: ”Kiitos Sulle Jumalani armostasi kaikesta...”

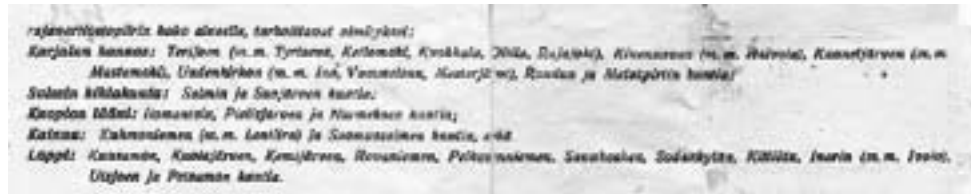
Valma 12 vuotiaana.

Äitini henkilötodistus: Maisteri, neiti Valma Ihalempi KUUSELA kotoisin Kurkijoen pitäjän Raholan kylästä on esteetön edustamaan Raudun, Metsäpirtin, Terijoen ja Uudenkirkon pitäjien nuorisoseuran valistusohjaajana. Todistus on voimassa 1. päivään huhtikuuta 1936. Nimismiehen virkahuoneessa 1. päivänä huhtikuuta 1935. Onni Kosonen (Kurkijoen nimismies).

Pohjois-Savon kansanopistolla kansanedustaja Tilda Löthman-Koposen sijaisena lukuvuoden verran.

Henkilötodistuksen takapuoli kertoo laajasta matkustamisesta.

Äitini oli kulturelli henkilö, joka nuorena oli näytellyt, opiskeluaikanaan ollut perustamassa Etelä-suomalaisen Osakunnan Laulajia (EOL) ja aikuisiällään arvostettu juhlapuhuja ja mm muotinäytösten juontaja. Vielä vanhuksena, afasiasta kärsiessään hänen lauluäänensä soi entisellään.

”Vielä vanhuksena, afasiasta kärsiessään hänen lauluäänensä soi entisellään.”

Opiskeluaikaisesta toveripiiristään hän muisteli Vappu Vuolijokea (Tuomioja) ja Esa Kaitilaa, josta myös tuli kummini.

Pekka Kuusela olisi myös kirjoituksen arvoinen. Hänen lukuisat yhteiskunnalliset kirjoituksensa olivat syvällisiä ja kuvastivat omatoimista oppineisuutta, sillä hän kerkesi käydä vain kaksi päivää kiertokoulua, ennen kuin isänsä haki pois töihin.

Kirjoitus Kurkijokelaisessa 2008: 10, s. 5 Kurkijoen pitäjäst ja sen luonnosta”, Veli Räsänen oli mielenkiintoinen sikäli, että kyseinen kirjoittaja oli äitini suuresti kunnioittama ja joka kävi usein Kuopion Nuoret Luonnonystävät seuramme kokouksissa ja ainakin kerran hän oli viemässä meitä retkeilemään Nilsian

Pisa-vuorelle. Taisipa silloin olla muuan Eeva Hyvärinenkin (Ahtisaari) mukana. Kurkijokikirjasta taas bongasin Elisenvaaran yhteiskoulun kuvasta (koulun hirret muuten oli purettu Koinmäellä sijainneesta rakennuksesta) Veikko Hirvosen, joka oli itselläni voimistelunopettajana ja myöhemmin Kuopion Lyseon rehtorina. Hän oli erittäin pidetty opettaja ja hiljaa ihailtu, koska oli ollut Suomen B-mestari telinevoimistelussa.

Sota-aikana vierailimme Opistolla tietämättä, että lahden toisella puolella tuleva appeni oli palannut Syvärillä vakavasti haavoittutuaan ja polvista alaspäin jalattomana kotiin vaimonsa ja 4 pienen tyttärensä luo. Mahtoi olla vaikeuksia asua yhdessä vinttikamarissa kantoveden ja ulkohuussin mukavuuksin. Myöhemmin löysin tulevan vaimoni koulutansseista 54 vuotta sitten.

Kajaanissa 14.4.2011

Hannu Makkonen,
PhD, emeritus (State University of New York, College of Environmental Science and Forestry: SUNY-ESF) hannumakkonen@hotmail.com, 050 4334 789, Sivukatu 42, 87500 Kajaani

Vast’ikään julkaistun su-kuseuramme ”Kerimäen Makkosia” kirjan mukaan sukunimeni juontuu munkki Makarios Unzheviläisestä, joka majaili keskiajalla erakkomajassaan pienellä Laatokan saarella lähellä Valamon luostaria.

Perinteikäs päivä Tammelan kevätjäillä

Muistot tässä mieliin
pallaa
kun saatiin saaliiks’ isoa
kallaa!

Nyt on saaliina pienet
kalat,
kotona puhutaan
kalamiehen valat.
Aurinko kirkkaasti
taivaalta paistoi,
olotilat ihanat avannolla
maistui.

Näin riimitteli Ahokkaan
Teuvo Kalakurkien pilk-
kikauden päättäjaisissa
Tammelan Valkjärvellä
19.4.2011. Mukana oli 18

Kalakurkea ja tällä kerralla
jokainen sai saalista.

Tulokset:

1. Saini Repo ...	100 kpl
2. Simo Kaunisto.....	96
3. Martti Vaittinen ...	79
4. Jouko Mäki	45
5. Pentti Kemppinen	27
6. Seppo Kemppinen	24
7. Martti Repo	18
8. Terttu Veijalainen	16
9. Eero Häkli	13
10. Marjatta Kemppinen	12
11. Pertti Inkinen.....	8
12. Paavo Kilpiö	8
13. Lauri Veijalainen ...	7

14. Leena Meskanen ...	7
15. Martti Meskanen ...	3
16. Teuvo Ahokas	3
17. Hannu Nenonen ...	2
18. Reino Paju.....	1

Suurin kala: Hannu Nenonen (hauki).

Kaloja yhteensä 469 kpl.

Lukijoilta

Lähetän ”saksittua” osastoon Veikko Saksin kirjoittaman ja Antti Arposen lähettämän pienen kirjoitelman Karjala-lehteen. Suomen parhaiten kulttuurilehtien joukosta saksitun oikeitten Karjalafanien silmiä hivelevää tekstiä.

- On oikein, että kun asiaa aina pidetään esillä, kantaa se hedelmää meille, joilla on nuoria puita kasvamaan esisiemmemme maille.

- Katkerana katselin muutama vuosi sitten, kun poikani kanssa syödessämme eväitämme ”kotilammen” rannalla olevan mäen kupeella näimme venäläisten nuorten ajavan ”akantappa-ja” Volgalla aivan lähistöllä olevalle pellolle kait aikomuksenaan kalastaa hauen vonkaleita ja körmyniska-ahvenia, joita jo lapsena ja pojankoltiaisina onkitimme ennen talvisotaa. Nuoret mulkaisivat meihin päin, eivät puhuneet mitään ”ei edes viittä ryssän sanaa”, kuten oli Karjalassa tapana sanoa.

- Pikkupoikana tuli ko-
luttua Vätikän hiekat suo-
jeluskuntapoikain leireillä.
Soskuan parhaat kiiskiapa-

Karjala takaisin?

Viime sotien rauhanneuvotteluissa ja viimeistään Pariisin rauhansopimuksessa 1947 menetetty Karjala pitäisi palauttaa Suomelle. Tätä mieltä olevia löytyy Suomesta kohtuullisen paljon, mutta maamme poliittinen johto sanoo, että mitään Karjalan kysymystä ei ole.

Menetetty Karjala on nyt osa Venäjää. Venäjän johto sanoo myös, että mitään Karjalan kysymystä ei ole.

Maisteri Veikko Saksi on yksi aktiivisimmista Karjalan palauttajista. Hän on ylläpitänyt pitkään Pro Karelian nettisivuja ja julkaissut yhteisön lehtiä.

Saksin kirjoittama teos Karjalan palautus ilmestyi vuonna 2005. Nyt hän on kirjoittanut teoksen Karjalan ja Petsamon palautus.

Saksin lähtökohhta on se, että Suomen sotasyllisyydestä, so-
taan syyllisyydestä, evakkojen omaisuuden palauttamisesta sekä
Karjalan, Petsamon ja muiden alueiden palautuksesta pitää puhua
ja saada aikaan toimenpiteitä.

Saksi perustaa mielipiteensä kansainvälisiin lakeihin ja sopi-
muksiin sekä siihen, että Suomen ja Venäjän välille saataisiin aito
naapuruuden ja luottamuksen ilmapiiri.

Antti O. Arponen

Veikko Saksi: Karjalan ja Petsamon palautus. Pro Karelia ry.

japaikat, Hartikan myllyn uintipaikat, Taskisen Antin pihakalliot, Ohtjärvellä Unto Kärhän rapureissut ja Kuup-
palassa Jussi Karen perheen kotikalliot Laatokalla tulivat tutuiksi.

- Auvo Kare ja Veikon isä oli ortodoksisen seurakun-
nan suntio. Kirkosta on vain
suuret betonipalkit jäljellä.

Näin keväällä kaipuun sini-
kukkarinteestä vein ensim-
mäiset sinivuokot opettajalle
ja korvasieniä niille, jotka
söivät näitä ns. myrkkysie-
niä, jotka oikein laitettuina
ovat suurta herkkua.

Nostalgisin terveisin
Pauli Teräntö
Kokkola

Es-
kon
puumerkki

ONKS TIETOO VASTAUKSET

1. 29.5.1918
2. Saarijärvellä
3. Italiassa
4. Pietarissa
5. Kuopiossa, Jyväskylässä ja Helsingissä
6. Sonkajärvellä
7. Moskovassa
8. Kilohaili
9. Elias Lönnrot
10. Vuonna 1979

MUSIIKKIVÄEN PALVELUPAIKKA

LOIMAAN MUSIIKKI

Puh. (02) 7622 950
Oikokatu 3, Loimaa
Avoinna:
ma suljettu, ti-pe 12-17, la 10-14

Asianajajia

ASIANAJAJA
on asianajajaluetteloon hyväksytty lakimies, jolla on säädetty kokemus ja taito. Asianajajan toimintaa valvovat Asianajajaliitto ja oikeuskansleri. Asianajotoimistot hoitavat myös maksuttomia oikeudenkäyntejä ja oikeusturva-asioita.

Asianajotoimisto HEIKKI RANTANEN

Varatuomari
Julkinen kaupanvahvistaja
Kauppalankatu 9-11 B, Loimaa
p. (02) 762 2888, fax 762 2313
heikki.rantanen@kolumbus.fi

Asianajotoimisto JARI HEIKMAN OY

AA, VT Jari Heikman
VT Kaarina Nylamo
OTM Laura Kosonen
Turuntie 8-14, II krs. Loimaa
Puh. (02) 762 4400, fax 763 1301
jari.heikman@aatsto.inet.fi
www.heikman.com

Kurkijokelaisuus on voimissaan!

Kurkijoki-isännänviiri 95 €

Hanki upea Kurkijoki-isännänviiri
vaikkapa lahjaksi.
Pituus 4 metriä
Leveys 45 cm (leveästä päästä)

Pidetään perinnettä yllä!

Nouda tai tilaa Kurkijokelaisen toimituksesta:
Koulukuja 7, 32200 LOIMAA
Puh. (02) 762 2551 tai 050 521 3336
toimitus@kurkijokelainen.inet.fi

**Kurkijokelaisen,
hiitolaisen ja karjalaisen
hengen vaalija.**

Tilaa nyt Kurkijokelainen, kaksi kertaa
kuukaudessa ilmestyvä pitäjälehti!
Vuosikerta vain 39 eur. Tilattuna alle 1,70 eur/kpl.

Tilaan Kurkijokelaisen

☐ Itselleni ☐ Lahjaksi

Lehden saaja

Nimi: _____

Lähiosoite: _____

Postinro ja -toimip.: _____

Lahjatilauksen maksaja:

Nimi: _____

Lähiosoite: _____

Postinro ja -toimip.: _____

Pvm. _____

Allekirjoitus: _____

Palauta kuponki kirjekuussa osoitteella:
Kurkijokelainen, Koulukuja 7, 32200 LOIMAA
tai tee tilaus sähköpostiosoitteessamme:
toimitus@kurkijokelainen.inet.fi

Sisältää myös erityisesti
nuorille suunnattua ohjelmaa!

IV Lukijamatka to-su 25.-28.8.

Kurkijoki-Säätiön nuorisotoimikunta järjestää osana elokuun
lukijamatkaa omaa ohjelmaa erityisesti nuorille.

Tarkoituksena on käyttää matkan lauantapäivä muun muassa
valokuvauksen ja videokuvauksen parissa. Ohjelma tarkentuu
vielä kevään edetessä ja siitä saa lähettää toivomuksia
Kurkijokelaisen toimitukseen.

Alustava matkaohjelma:

torstai: Loimaa-Helsinki-Rajahovi- Käkisalme-Kurkijoki

perjantai: kiertojelu Kurkijoella

lauantai: kotiseutumatkien päivä / nuorisotoimikunnan järjestämää ohjelmaa

sunnuntai: Kurkijoki-Sortavala-Värtsilä-Helsinki-Loimaa

Majoitus: Kurkijoen kirkonkylässä Lopotissa "Mihailin hotellissa 2-4 hengen
huoneissa ja kotimajoituksessa

Ruokailut: Hinta sisältää aamiaiset ja yhden lämpimän ruoan /päivä, paitsi
sunnuntaina.

Muuta: Hinta sisältää opastukset ja mahdolliset pääsymaksut Käkisalmessa ja
Sortavalassa

Hinta: 300 € sisältäen matkaohjelman ja ruokailut + lisäksi ryhmäviisumi 61 €.

Hinnat saattavat muuttua ruplan kurssista tai Venäjän viisumipäätöksistä johtuen.

Ilmoittautumiset Kurkijokelaisen toimitukseen 16.6. mennessä
tiistaisin ja torstaisin klo 9-14 puh. (02)762 2551, 050-5213336.

Vinkkaa reissusta jälkipolville!

Sanomalehti

LUKIJAMATKA 2011

IV Kurkijoki to-su 25.-28.8.

Alustava matkaohjelma:

torstai: Loimaa-Helsinki-Rajahovi- Käkisalme-Kurkijoki

perjantai: kiertojelu Kurkijoella

lauantai: kotiseutumatkien päivä

sunnuntai: Kurkijoki-Sortavala-Värtsilä-Helsinki-Loimaa

Majoitus: Kurkijoen kirkonkylässä Lopotissa "Mihailin hotellissa
2-4 hengen huoneissa ja kotimajoituksessa

Ruokailut: Hinta sisältää aamiaiset ja yhden lämpimän ruoan /
päivä, paitsi sunnuntaina.

Muuta: Hinta sisältää opastukset ja mahdolliset pääsymaksut
Käkisalmessa ja Sortavalassa

Hinta: 300 € sisältäen

matkaohjelman ja ruokailut

+ lisäksi ryhmäviisumi 60 €.

Hinnat saattavat muuttua ruplan kurssista tai Venäjän
viisumipäätöksistä johtuen.

Viisuminhankintaa varten pitää täyttää viisuminanomuskaavake
ja liittää mukaan 1 kpl passikuvia sekä kopio voimassaolevan
passin kuvasivusta.

Passin tulee olla voimassa vähintään 6 kk matkan jälkeen.
Viisuminanomuskaavakkeen voi tilata toimituksesta puhelimitse tai
poimia mm. Neva Toursin sivuilta: www.turunnevatours.fi

Vastuullinen
matkanjärjestäjä

Turun
NEVA TOURS OY

**Ilmoittautumiset
KURKIJOKELAISEN
TOIMITUKSEEN,**
matka I 4.4. mennessä,
matka II 19.4. mennessä,
matka III 9.5. mennessä,
matka IV 16.6. mennessä.

Ilmoittautumisia otetaan vastaan
tiistaisin ja torstaisin klo 9-14,
puh. (02)762 2551, 050-5213336
Ilmoittautuneille postitetaan tarkempi
matkaohjelma ennen matkan alkua.
Muutokset alustavaan ohjelmaan mahdollisia.